

လွင်ႈမျှၢ်သော ၼိပ်မက်မျှၢ်

Star Ria

မြယွန်းမိုရ်ကို မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဖူးပါဘူး။ ငေးကြည့်ခွင့် ရရုံလေးနဲ့ ကို ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်။

(နေထက်ရှိုင်း)

အချစ်ဆိုတာ မကစားသင့်တဲ့ အရာမှန်း ကျွန်တော် သိသွားချိန်မှ အရာအားလုံးဟာ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် စခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ ကျွန်တော် ပြန်ပြင်ဆင် နိုင်ပါ့မလား။

(မွန်းမာန်)

လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇာတ်လိုက်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ဇာတ်လိုက်မဟုတ်မှန်း သိရှိချိန်မှာ ကျွန်မဟာ ပီလိန်တစ်ယောက်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။

(ပန်းချီခြယ်)

မင်းဘဝထဲကို ဝင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကို အကြိမ်ကြိမ် မင်း တွန်းထုတ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ မင်းအပေါ် အချစ်တွေက မင်းရဲ့ သူ့အပေါ် အချစ်တွေလို ပေးဆပ်ချစ်ခြင်းတွေသာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

(ဝီရ)

ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ကြားမှာ ကိုယ်မင်းကို တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ အားလုံး ပြီး ဆုံးချိန်မှာ တော့ ကိုယ်မင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။

(ဇိုင်း)

အပိုင်း(၁)

"သူများ အိမ်မှာ လည်း ကပ်နေကြသေးတယ်။ လူ့အရိပ်အကဲလည်း မသိကြဘူး။ နေဖင် ထိုးတဲ့ ထိ အိပ်ရင် လာဘ်တိတ်တယ် ဆိုတာ မကြားဖူးကြဘူး ထင်တယ်။ ဟုတ်မှာ ပေါ့ သူတို့ အိမ်မှ မဟုတ်တာ လာဘ်တိတ်ရင် ကိုယ့်အိမ်ပဲ လာဘ်တိတ်မှာ လေ"

ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် ကျွန်တော် နိုးလာခဲ့တယ်။ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်နေ့တာ စတင်ချိန်တိုင်း ကြားရတဲ့ အသံတွေပါပဲ။ ပြောတဲ့ စကားတွေသာ ပြောင်းလဲသွားပေမဲ့ ဒီအသံနဲ့ စကားလုံး တွေကြောင့် ရင်ထဲ နာကျင်မှုကတော့ လုံးဝ မပြောင်းလဲခဲ့။

မွန်းမာန်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း အရာရာကို ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်တဲ့ သူ တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ အခက်သား။ နာကြည်းမှုတွေကို ရင်ထဲ

သိမ်းထားပြီး အငြိုးကြီးတတ်တဲ့ သူမျိုး။ ကျွန်တော်ဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ခံစားလွယ်တယ်။ ခုလည်း အမြဲကြားနေကျ အသံဆိုပေမဲ့ ရင်ထဲ နာကျင်နေပြန်ပြီ။

"သားရေ ဖွန်းလေး ထတော့လေ ခြောက်နာရီ ကျော်နေပြီ။ သားကျောင်းသွားရဦးမယ် ပြင်ဆင်တော့လေ"

မေမေရဲ့ လှမ်းနှိုးတဲ့ အသံကြောင့် အိပ်ရာထဲမှ ထထိုင်လိုက်တယ်။

"ဟက်... ခြောက်နာရီကျော်"

ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အပြင်မှာ နေရောင်တွေ ရှိနေပေမဲ့ နေဖင်ထိုးတဲ့ ထိတော့ မဖြစ်သေး။ အမြဲ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာတတ်တာ သူတို့ အကျင့်။ အပြစ်မရှာရရင် သူတို့ မှာ စားမဝင် အိပ်မပျော်တတ်ပေ။ တစ်ခါတလေ ရွံ့စောင်းကာ အပြစ်ပြောတတ်သေး။ ။ အခုမှ အထက်တန်း တက်နေတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ကိုတောင် လိုက်ရွံ့စောင်းနေတဲ့ သူတို့လို လူကြီးတွေကို ကျွန်တော် တကယ်အံ့သြရတယ်။ မေမေမျက်နှာနှင့် သည်းခံခြင်းကို လက်ကိုင်ထားပြီး ကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောခဲ့။ ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ စကားလုံးတွေကြောင့် နာကျင်မှုတွေကတော့ မရေမတွက် နိုင်တော့။ သူတို့ ဆိုတာကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် အမေရဲ့ ညီအစ်မအရင်း သုံးယောက်။

ကျွန်တော့်အဖေက အရင်က သစ်တောဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ပါ။ အခုချိန်မှာ တော့ ပင်စင် ယူခဲ့ပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နေ့ရက်ဆိုးတွေက ဖေဖေ ပင်စင်ယူပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မှ စတင်ခဲ့တာ။ အစိုးရဝန်ထမ်း သားသမီးမို့ မချမ်းသာပေမဲ့ လူတန်းစေ့တော့ နေနိုင်ခဲ့တယ်။ အသက်ကြီးမှ ရတဲ့ ကလေးမို့ ဖေဖေရော မေမေရောက ကျွန်တော့်ကို အရမ်း

အလိုလိုက်ခဲ့ကြတယ်။ မေမေဟာ ငယ်ရွယ်စဉ် မှာ ပင် အဘွားရဲ့ လျစ်လျူရှုမှုတွေ ခံရပြီး ပညာရေးလည်း မူလတန်းထိသာ တက်ရောက် ခဲ့ရရှာတယ်။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရဘဲ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေ ခဲ့ရတဲ့ မေမေဟာ ဖေဖေဘက် အဘွား ကြောင့် သာ ဖေဖေနဲ့ လက်ထပ် ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဖေဖေဘက်က ဘွားဘွားကတော့ မေမေ့ကို အရမ်း သဘောကျရှာတယ်။

ဖေဖေ ပင်စင်ယူတဲ့ အခါမှာ တော့ မေမေက သူတစ်ယူည့် ရှာကျွေး မယ်ဆိုကာ စေတနာနဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုကို စပြီးလုပ်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေ တားပေမဲ့လည်း မရခဲ့။ မေမေဟာ တစ်ခုခုကို စိတ်ပိုင်းဖြတ် လိုက်ပြီဆိုရင် အရမ်းကို ပြတ်သားသော သူမျိုးပင်။ ကံဆိုတာ အမြဲ မ ကောင်းနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားသည် တကယ်မှန်ပေသည် ။ ဖေဖေရဲ့ တစ် သက်တာ ဝန်ထမ်းအဖြစ် လုပ်ကိုင် ခဲ့သောကြောင့် ရခဲ့သော ပင်စင်လ စာများ အလိမ် ခံလိုက်ရသော အခါမှာ တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံမကောင်း ခြင်းတွေ စတင် လာခဲ့တော့တယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ အကြီးအကျယ် ပြ သာနာ တက်ကာ ကွာရှင်းကြတယ်။

ဝန်ထမ်း အိမ်ရာများ တွင် သာ လိုက်လံ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မှာ ကိုယ်ပိုင် အိမ်ရာမရှိခဲ့။ ပြတ်သားလွန်းသော မေမေက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကာ သူ့ညီအစ်မများ နေထိုင်သော ရန်ကုန်မြို့ရှိ မိ ဘအိမ်သို့ ဆင်းလာခဲ့တယ်။ မေမေ့မိဘတွေ မရှိတော့ပေမဲ့ အရေးကြီးရ င် သွေးနီးသည် ဟူသော ဆွေမျိုးတွေကို ယုံကြည်၍ လာရောက် နေထိုင် ခြင်းပင်။ အထင်နဲ့ အမြင်လွဲပြီး သူတို့ ညီအစ်မ တစ်တွေတောင် မိဘ အိမ်ကို အမွေဆိုင် နေကြသူများ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု မေမေ လုံးဝ ထင်မ ထားခဲ့ပေ။

မေမေ ညီအစ်မများ သည် ဘုရားတရား အလွန်ကိုင်းရိုင်းသလို အမြဲ ဟန်ဆောင် နေတတ်ပြီး လက်မှ ပုတီးတကိုင်ကိုင်ဖြင့် လွန်စွာရွံ့စောင်း အတင်းပြောတတ်သည့် ညီမအပျိုကြီး တစ်ယောက်၊ နေရာတကာ ဆရာကြီး လုပ်လွန်းပြီး သူများ ပြောတိုင်း လိုက်ယုံ အရမ်းရိုင်းစိုင်းသော ညီမ တစ်ယောက်နှင့် ဟိုလူတိုက် ဒီလူတိုက်နှင့် ကြားကနေ အမြဲ သွေးထိုးတတ်သော အစ်မ တစ်ယောက်တို့ ပင် ဖြစ်ကြသည်။ ။

ရောက်ခါစတွင် မေမေ့ဆီ ပါလာသော ငွေကြေး အနည်းငယ်ကြောင့် ဖူးဖူးမှုတ် ထားကြ သော်လည်း ငွေကုန်သွားသောအခါ သူတို့ ရဲ့ အကျင့်တွေ စတင် ပေါ်လာတော့သည်။ ။ ဖေဖေကတော့ သူပင်စင် ယူခဲ့တဲ့ မြို့မှာ ပဲ ဆက်လက် နေထိုင်ရင်း မေမေ မရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဖေဖေနဲ့ ဖုန်းခိုးပြောပြီး အဆက်သွယ် မပြတ်အောင် နေခဲ့ကြတယ်။

ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အခြေအနေများကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ လောဘကြီး တတ်လာတယ်။ ကျွန်တော် ဖေဖေနဲ့ မေမေကို တင့်တောင့် တင့်တယ် ပြန်ထားချင်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော့် အတွက် ငွေဟာ အရမ်းလိုအပ်တဲ့ အရေးကြီးဆုံး အရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သုံးထပ်သားလေးနဲ့ လူတစ်ကိုယ်စာ အိပ်ရရုံ ကန့်ထားသော အခန်းလေးထဲက ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တော့ ဆူညံနေသော အသံတွေ ဆက်ကြားနေရတုန်းပဲ။

မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီး မှန်ရှေ့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်လိုက်တယ်။ မှန်ထဲတွင် ဖြောင့်တန်းနေသာ မျက်ခုံး၊ ချစ်ဖို့ ကောင်းလှတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက ရယ်လိုက်ရင် ပျောက်သွားတတ်ပေမဲ့ မျက်နှာနဲ့ လိုက်ဖက်စွာ အရမ်းကို ချစ်စရာကောင်းနေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပုံကို မြင်နေရတယ်။ အမြဲ စိုစွတ် နီရဲနေတတ်သော

နှုတ်ခမ်း သေးသေးလေးတွေက နှင်းဆီဖူးလို ကြည့်လို့ ကောင်းလှတယ် ။ သွယ်စင်းနေသော နှာခေါင်း၊ ကော့စင်း ရှည်လျားလွန်းလှတဲ့ မျက်တောင်ရှည်တွေ၊ မေးရိုးချွန်ချွန်၊ ဖြူဖွေးစွတ် နေသော အသားအရေ၊ အရပ်အနည်းငယ် ပုပုလေးနှင့် ပျော့ပျောင်းပြီး နဖူးပြင် အနည်းငယ်ကို အုပ်နေတဲ့ နက်မှောင်လှတဲ့ ဆံပင်ခပ်အုပ်အုပ် စတိုင်လေးတို့ နဲ့ မှန်ထဲက ကောင်လေးဟာ အရမ်းကို ချစ်ဖို့ ကောင်းနေတယ်။

ကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူအစိမ်းလဲကာ မေမေ ချက်ပြုတ် နေရာဆီသို့ လာခဲ့လိုက်ပြီး မီးဖိုထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော မေမေ့ကို လှမ်းကြည့် လိုက်မိတယ်။ ဇရာကြောင့် အရင်တုန်းက အရမ်းလှခဲ့တဲ့ မေမေဟာ ခုချိန်မှာ တော့ ဆံပင်တွေဖြူကာ ပါးရေတွေ တွန့်နေခဲ့ပြီ။ လောကဓံရဲ့ ရိုက်ချက်တွေကြောင့် မေမေတစ်ယောက် အရင်လို အေးဆေး တည်ငြိမ်တဲ့ သူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့တော့ပေ။ သားသမီးထိ ဓားကြည့်ဆိုသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ရန်တွေလည်း ပြိုင်ဖြစ်ရဲနေခဲ့ပြီ။ အော်ကျယ်ကျယ် စကားပြောခြင်းကို ရှက်တတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ မေမေ့ကို ကြည့်ရင်း ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပြီး မေမေ ပြင်ပေးသော မနက်စာကို စား၍ နှုတ်ဆက်ကာ ဆူညံနေသော အိမ်မှ ကျောင်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

နဝမတန်း(A)ဆိုသော အခန်းထဲသို့ ဝင် လာပြီး ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်တော့ မျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်နားသို့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ဖြစ်ကြသော မိုးခက်မောင်နှင့် ပန်းချီ ခြယ်တို့ ရောက်လာကြတယ်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ မွန်းမာန်။ မျက်နှာကြီးက အမှောင့်ပယောဂတွေ က ပ်လာတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"ဟဲ့ မိုးခက်ကလည်း သေချာကြည့်ပါ။ အမှောင့်ပယောဂတွေ ကပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟ။ ငါ့သူငယ်ချင်း မျက်နှာချောချောလေးက ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်ခံလာရတာ။ ကြည့်ကြည့်လိုက် ရှုံ့မဲ့လို့ "

မိုးခက်ရဲ့ စကားကြောင့် ပို၍ မျက်နှာမဲ့သွားသော သူ့ကို သူငယ်ချင်း အရင်းကြီး ဝီသစ္စာ ထပ်ဖဲ့သော ပန်းချီအား သူကြည့်လိုက်မိသည် ။

"နင်တို့ ငါ့ကို ဖဲ့လို့ ပြီးပြီလား။ ပြီးရင် ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သွားကြတော့ ငါစိတ်ကြည်နေတာ မဟုတ်ဘူး "

"အသည်းလေးကလည်း ကိုယ်က အသည်းလေးနဲ့ တစ်ခုတည်းကို၊ ဘယ်နေရာ သွားနေရမှာ လဲလို့ "

မိုးခက် စကားများကြောင့် မွန်းမာန် ကြက်သီးများ ပင် ထသွားရသည် ။

"ငါ့ကို အဲဒီလို မခေါ်စမ်းနဲ့ မိုးခက်။ မင်း အဲဒီလို ခေါ်လိုက်တိုင်း ငါ့မှာ စားလာသမျှတွေ အကုန် အန်ချင်လာတာ "

"အယ်... ခုတစ်ခါ မျက်နှာ ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်ခံရတဲ့ သူက မိုးခက် ဖြစ်သွားပြီ"

မွန်းမာန် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ရှုံ့မဲ့သွားသော မိုးခက်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပန်းချီ တစ်ယောက် အားရပါးရ လှောင်ရယ် နေတော့သည် ။

"ပန်းချီ ကိုယ့်နေရာကို ပြန်သွားတော့။ ခဏနေ ဆရာ ဝင်လာတော့မယ်"

ပန်းချီခြယ်နှင့် မိုးခက်မောင်သည် ချမ်းသာသော မိသားစုမှ မွေးဖွားသော အလိုလိုက်ခံရတဲ့ သားသမီးတွေဖြစ်ပြီး မာနကြီးကြသည် ။ ပန်းချီ

ဟာ တချို့သူများကို မတူမတန် ဆက်ဆံတတ်သလို ချမ်းသာသူများ သာ ပေါင်းသင်းသည်။ အသုံးဖြုန်း ကြမ်းသည်။ မိုးခက်မောင်ကတော့ အရမ်း အလိုလိုက် ခံရသောကြောင့် ဆိုးသွမ်းနေသော လူဆိုးကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ လူမိုက်ပုံစံနှင့် တခြား သူများကို အနိုင်ကျင့်တတ်သည်။ ရန်ပွဲမှန်သမျှ သူ မပါမဖြစ် နောက်က မိဘတွေက ငွေနဲ့ အကုန် လိုက်ရှင်းသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်နှင့် အရမ်းခင်ကြသော အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း များ ပင်။

နေရာစုံ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ရပြီး လူမျိုးစုံနဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် လူကဲခတ် အရမ်းတော်သည်။ ပန်းချီသည် အရာရာ အလိုလိုက်ခံ ကြီးပြင်းပေမဲ့ သူ့မှာ ယုံကြည်ရမဲ့သူ မရှိ။ သူ့ဘေးနား ပေါင်းသင်း နေသူများ သည် အကုန် အပေါ်ယံကြီးသာ။ သူ့အခက်အခဲ ကြုံတိုင်း ဘယ်သူမှ တိုင်ပင် ပြောပြလို့ မရ။ အကုန်လုံးက သူမကို ရိုက်ချမဲ့ သူတွေကြီးပင်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး သူငယ်ချင်းအဖြစ် ကျွန်တော် ပန်းချီကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ သူမကို တတ်နိုင်သမျှ အောက်ကျို့ခံပြီး ခင်အောင် ပေါင်းခဲ့သည်။ သူမ အခက်အခဲတွေ နားထောင်ပေးပြီး ပြဿနာမှန်သမျှ လိုက်ကူညီခဲ့သည်။ ကြာလာတဲ့ အခါ သူငယ်ချင်း အစစ်အမှန် မရှိတဲ့ သူမ ကျွန်တော့်ကို အရမ်းခင် လာပြီး ကျွန်တော့် အတွက်ဆို ဘာမဆို ပြန်ကူညီလာခဲ့သည်။

မိုးခက်မောင်ကိုတော့ ပန်းချီက မိတ်ဆက်ပေးသောကြောင့် စသိခဲ့ခြင်းပင်။ ပန်းချီနှင့် မိုးခက်တို့ သည် ချမ်းသာသော သိုင်းဝိုင်းမှ သူများ ဖြစ်သောကြောင့် ရင်းနှီးကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပန်းချီနှင့် ခင်မင်သော မိုးခက်သည် လည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဖြစ် လာပြီး အမြဲတတွဲတွဲ သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးများ ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်တော့ တကယ် ကောင်းလွန်း ကြသည့် သူများ ပင်။

ကျွန်တော် အတိတ်ကို ပြန်တွေးနေသောကြောင့် ဆရာဝင်လာသည်ကို မသိလိုက်။ အားလုံး ညီညီညာညာနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် အခါမှ အတွေးများကို လက်ရှိကို ပြန်ခေါ်လိုက်ပြီး အများ နည်းတူ ထရပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဆရာ့ဆီ အကြည့်ရောက်သွားချိန် ဆရာ့ဘေးရှိ ရပ်နေသူ တစ်ဦးကို သတိထားမိ လိုက်သည်။

၅ပေ ၈ လက်မလောက်ရှိ ရှည်လျားတဲ့ အရပ်၊ ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ထည်၊ တည်ကြည် ခံ့ညားလွန်းသော မျက်နှာသွင်ပြင်၊ အသားခပ် လတ်လတ် ငွေရောင် ဆံပင်တိုတို့ နှင့် လွန်စွာ ကြည့်ကောင်း စမတ်ကျ လွန်းသော၊ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် အေးဆေးလွန်းသည့် ကောင်လေး တစ်ယောက်ဆီသို့ အကြည့်တို့ ဦးတည်သွားသည်။ မေတ္တာငတ်နေတဲ့ ခပ်ဖျော့ဖျော့ မျက်ဝန်းတွေ အခြားသူတွေ မသိနိုင်ပေမဲ့ ကျွန်တော် မြင်နိုင် ခဲ့သည်။ အပြင်ပန်း ကြည့်ရင် မာနကြီးလွန်းမည့် ပုံစံမို့ သူ့မျက်ဝန်းထဲ က အထီးကျန်မှုတွေကို ဘယ်သူမှ မြင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတုန်း ဆရာက စကားစလာသည်။

"ဒါက ဒီနေ့မှ ကျောင်းပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းသားသစ် နာမည်က နေထက်ရှိုင်းတဲ့ ။ မန်းလေးကနေ ပြောင်းလာခဲ့တာ။ အားလုံး သူငယ်ချင်းကို လိုအပ်တာတွေ ကူညီ ပေးလိုက်ကြဦးနော်။ မွန်းမာန် မင်းတို့ အတန်းထဲ သုံးယောက်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား"

မွန်းမာန် ဆရာ့စကားအား လျင်မြန်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ဗျ"

"သား နေထက်ရှိုင်း မွန်းမာန်ဘေး သွားထိုင်လိုက်နော်"

ဆရာ ပြောစကားကို ပြန်မဖြေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျွန်တော့်ဘေး ရှိရာသို့ လျှောက်လာသော သူ။ ကျွန်တော့်ဘေး ရောက်လာ

သောအခါ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပြောဘဲ ခုံပေါ် လွယ်အိတ် တင်လိုက်ပြီး ဘေးဘက်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ အဲဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန်လုံး သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာစကားမှ စမပြောခဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုဘဲ မဟုတ်။ ကျောင်းသားသစ် သူက တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောခဲ့။

"ခင်ဗျား အရမ်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ် နေထက်ရှိုင်း။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ချင်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခင်တတ်တဲ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခင်လာစေရမယ်။ အထီးကျန် နေတဲ့ ခင်ဗျားကို အထီးမကျန်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်။ ခင်ဗျား အတွက် အရေးကြီးဆုံးသူက ကျွန်တော် ဖြစ်လာစေရမယ်"

ဒါဟာ ပထမဆုံး ခင်ဗျားကို စတွေ့ချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ခံစားချက်။ ဘာလို့ အဲဒီနေ့မှာ မှ စတွေ့တဲ့ ခင်ဗျားကိုကြည့်ပြီး အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်မိမှန်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ ရေစက်လား။ တကယ်လို့ အဲဒီနေ့ကသာ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ စတင်ခြင်း နေ့ရက် ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်မှန်း ကျွန်တော်သိခဲ့ရင် အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော် ချခဲ့မိလိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

နာရီလက်တံတွေဟာ
တရွေ့ရွေ့နဲ့ လှုပ်ရှားနေတယ်။
ငါ့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကတော့
နာရီလက်တံတွေကို ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။
နောက်ပြန် လည်လိမ့်မလားဆိုတဲ့
မျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့ ပေါ့။
ငါဟာ ငေးကြည့်ရုံပဲ တတ်နိုင်ခဲ့တယ်။
အချိန်တွေဟာ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး။

အပိုင်း(၂)

"ရှိုင်း မုန့်စားဆင်းပြီ။ အဆာပြေ တစ်ခုခုစားရအောင် သွားဝယ်မယ်
လေ"

"ငါ့နာမည် နေထက်ရှိုင်း"

"ကျွန်တော် ရှိုင်းလို့ ပဲ ခေါ်မယ်လေ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီပဲ"

"သူငယ်ချင်း။ ဘယ်တုန်းက ငါတို့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားတာလဲ"

"ခုပဲလေ"

အမြဲ ရှေ့မှာ ပေါ်ပေါ်လာတတ်တဲ့ ဖြူစုတ်စုတ် အကောင် သေးသေး လေးကြောင့် နေထက်ရှိုင်း စိတ်တွေ အရမ်းညစ်နေရတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် လာခေါ်လည်း မလိုက်ဘဲ သူ့နားပဲ အမြဲ ကပ်နေသော ကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ ပင် ကျွန်တော့်ကို မကြည်ကြည့် ကြည့်နေကြပြီ။ တစ်ယောက်တည်း အေးဆေးနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒီ ကောင်လေး ဘာလို့ အဲဒီလောက် လိုက်ကပ်နေလဲ လုံးဝ စဉ်းစားလို့ မရ။

"ငါ မလိုက်ချင်ဘူး မင်းဘာသာ သွားဝယ်စား"

"အဲဒါဆို ကျွန်တော် အဆာပြေ စားရအောင် မုန့်ဝယ်လာခဲ့မယ်။ ကျွန်တော် ဝယ်လာတာ စားရမယ်နော်။ ကျွန်တော် အများကြီး ဝယ်ခဲ့မယ်"

သူပြောချင်ရာ စွတ်ပြောပြီးနောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပုပုလုံးလုံးလေးနဲ့ သူ့ရှေ့က အမြန် ထွက်သွားသော ကောင်လေးအား ကြည့်ကာ ရှိုင်း စိတ် ညစ်သွားရသည် ။

"ကျစ်... စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လိုက်တာ"

ခဏအကြာ အမောတကောနဲ့ မုန့်များ ကိုင်ထားသော ကောင်လေး အခန်းထဲ ဝင်လာ လေသည် ။

"ကျွန်တော် မုန့်တွေ အများကြီး ဝယ်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မုန့်ဖိုးက တစ်လလုံးမှ သုံးထောင်လောက် ရတာ။ ဒါ ကျွန်တော် စုထားတာထဲက ဝယ်လာတာ"

ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ချစ်စရာ မျက်လုံး မှေးမှေးလေးတွေနဲ့ ရယ်ပြနေတဲ့ ကောင်လေး မျက်နှာက လုံးဝ လိမ်ညာနေသည့် ပုံမပေါ်။ အထက်တန်း ကျောင်းသား တစ်ယောက်က တစ်လလုံးမှ သုံးထောင်လောက်သာ ရသည် တဲ့ လား။ မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နားလည်ရ ခက်နေသော မျက်ဝန်းတွေကို မြင်သည့် ကောင်လေးက သူ့အား ရှင်းပြလာသည် ။

"ကျွန်တော် မေမေ့ဆီက မုန့်ဖိုး မတောင်းရက်လို့ တစ်ခါမှ မတောင်းဖူးဘူး။ ဖေဖေ့ဆီက ကျွန်တော့် ကျောင်းစရိတ်အတွက် ငွေနည်းနည်း လွှဲတဲ့ အခါမျိုးမှ သာ ကျွန်တော် သုံးရအောင်ဆိုပြီး မေမေက ထုတ်ပေးတတ်လို့ ဟီး။ "

သွားလေးများ ပင် ပေါ်အောင် ရယ်ပြနေသော ကောင်လေးက ဝမ်းနည်းနေတဲ့ ပုံ တစ်စက်လေးမှ တောင် မပေါ်။ ကျွန်တော် အားနာသွားရသည် ။

"ငါ ပိုက်ဆံပြန်ပေးမယ် "

"ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျွန်တော် ဝယ်ကျွေးတာ။ အားနာရင် နောက် ကျွန်တော့်ကိုသာ များများ ကောင်းပေး ဟီး..."

ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်တော့။ ကောင်လေးက သူဝယ်လာတဲ့ ထဲက လေဖောင်း မုန့်ထုပ် တစ်ခုကို ယူပြီး ဖောက်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် မုန့်ကို ယူကာ ကျွန်တော့် ပါးစပ်နားသို့ ခွံလာသည် ။ ကြောင်

တောင်တောင်နှင့် ကျွန်တော် ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ စား လိုက်လေ။ ကျွန်တော်က ကျွေးနေတာကို"

"ရတယ်... ငါ အဲဒီလိုတွေ မစားတတ်ဘူး"

သူ၏ အငြင်းစကားကို ကောင်လေးက လက်မခံဘဲ ဆက်၍ ပြောလာသည်။ ။

"အစာရှိအောင် တစ်ခုခုစားပါဗျာ။ ထမင်းစားဆင်းဖို့ ကြာဦးမှာ။ ။ အစာရှိအောင် စားလေ နော် နော်"

ဒီကောင်လေး နည်းနည်းများ လွတ်နေတာလား။ သူ၏ စိတ်ထဲမှ တွေးမိလိုက်သည်။ ။

"ငါ့ ဘာသာ ငါ စားမယ်"

ကျွန်တော် ပြောပြီး သူ့လက်ထဲက မုန့်ကိုယူကာ စားလိုက်သည်။ ။

"Yes..."

အစမရှိ အဆုံးမရှိ တစ်ခုခု ကြိုးစားပန်းစား လုပ်နေရာမှ အောင်မြင်သွားသောသူ ပုံစံနှင့် လက်သီးလက်မောင်း ထတန်းသော ကောင်လေးကို ကျွန်တော် ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ။ ဒီကောင်လေး သေချာပေါက် ဂေါက်နေတာ ဖြစ်ရမည်။

နေထက်ရှိုင်းနှင့် နည်းနည်း ရင်းနှီး လာပြီဟု တွေးကာ ပျော်နေသော မွန်းမာန်ကတော့ ရှိုင်းရဲ့ အတွေးတို့ အား မသိရှာ။ ရှိုင်းသည် ဘယ်သူနှင့် မှ စကားမပြော၍ သူ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ သေချာမသိကြ။ သူ့ရဲ့ မာနကြီးပုံရသော ရုပ်ရည်နှင့် အပြောအဆို၊ နေပုံထိုင်ပုံ ဝတ်ပုံစားပုံတွေ ကြည့်ရုံနှင့် ချမ်းသာသော မိသားစုမှ ဖြစ်လိမ့်မည်မှန်း သိရှိ

နိုင်သည်။ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်း ထိုးပြီး ဆရာဝင်လာသည့် နောက် ရှိုင်းသည် ကျွန်တော့်ကို လုံးဝပင် မကြည့်တော့။ ဆရာ စာသင် နေသည် များကိုသာ ဂရုစိုက် နားထောင် နေသည်။

"ခင်ဗျား အဲဒီလို လုပ်လေ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပိုပိုင်ဆိုင်ချင်လေပဲ ရှိုင်း"

ကျောင်းဆင်းချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းရှေ့တွင် ကျောင်းသားများ ၊ လာကြိုသူများ နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် နေသည်။ ထိုရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော လူပေါင်းများ စွာထဲမှ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်၍ လမ်းလျှောက်လာသော ကောင်လေးကို ရှိုင်းတစ်ယောက် မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ မြင်နေရသည်။ ရှိုင်း သူ့ကို လာကြိုသော ကားဆီသို့ သွားလိုက်သည်။ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် နှင့် ဦးလေးသိန်းက မေးလာသည်။

"ရှိုင်း ဒီနေ့ ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေလား"

"ပြေတယ် ဦးလေးသိန်း"

ကျွန်တော် ဦးလေးသိန်းကို ဖြေလိုက်ပေမဲ့ ဦးလေးသိန်းကို မကြည့်ဖြစ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကြည့်တွေသည် နားကြပ်တပ်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လမ်းလျှောက်နေသော ကောင်လေး တစ်ယောက်၏ ကျောပြင်ဆီသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ ကောင်လေး၏ ခြေလှမ်းတွေသည် အရမ်းကို နှေးကွေးနေသည်။ ကောင်လေးပုံစံကို ကြည့်ရသည် မှာ အိမ်သို့ ပြန်ချင်ပုံမပေါ်။ အမြဲ ပြီးရွှင်နေသည့် ကောင်လေးတွင် ခုလို စိတ်ဓာတ်ကျ

နေသော အခြေအနေလည်း ရှိသေးသည် လား။

"ဟက်... ငါ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားနေတာလား ငါ့လိုလူက တခြားသူ တစ်ယောက်ကို စဉ်းစား ပေးနိုင်သေးတာလား"

အတွေးများကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီး ဦးလေးသိန်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

"ဦးလေးသိန်း မောင်းလို့ ရပြီ"

ထို့နောက် ကားလေးသည် ကျောင်းရှေ့မှ စတင် ထွက်ခွာလာတော့သည်။ ။

အဖြူရောင် ကားလေးတစ်စီး ခြံဝင်းကျယ်ထဲသို့ ဝင် လာပြီး နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကျယ်ရှေ့တွင် ကားလေးသည် ရပ်တန့်သွားသည်။ ။ တိုက်အိမ်ထဲမှ အန်တီကြီး တစ်ယောက် တိုက်ရှေ့သို့ ထွက်လာ လေသည်။ ။ ထို့နောက် ရှိုင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

"ရှိုင်း ကြီးကြီးလှ သန့်ရှင်းရေး အကုန် လုပ်ထားပေးခဲ့တယ်။ ထမင်းပွဲလည်း ပြင်ထား ပေးခဲ့တယ်နော်။ ရှိုင်း ကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေကြီးပဲ ကြီးကြီး ချက်ထားတာ။ အားလုံး စီစဉ်ထားခဲ့ပြီမို့ ကြီးကြီး ပြန်တော့မယ်"

ကျွန်တော် ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ကြီးကြီးလှ ဖျော်ပေး သွားသော သံပရာရည်ကို သောက်လိုက်ပြီး ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ နောက်မှ လိုက်လာသော ဦးလေးသိန်းဆီမှ

ကားသော ယူလိုက်ပြီး ဦးလေးသိန်းအား စကားပြောလိုက်သည်။ ။

"ဦးလေးသိန်းလည်း နောက်ကျနေပြီ ပြန်ရင် ပြန်နှင့် တော့လေ။ ကျွန်တော် နေနေကျပဲ အဆင်ပြေပါတယ်"

"ရှိုင်း အဲဒါဆို ဦးလေး ပြန်တော့မယ်နော်။ တစ်ခုခု ခိုင်းစရာရှိရင် ဦးလေးကို ဖုန်းဆက်လိုက်"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည့် အခါ ဦးလေးသိန်း အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ။ ဒီနှစ်ထပ်တိုက် အိမ်ထဲတွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်းသာ နေထိုင်သည်။ ။ ဦးလေးသိန်းသည် ကျွန်တော့် မိဘများမှ ငှားပေးထားတာ ဒရိုင်ဘာဖြစ်ပြီး ကြီးကြီးလှကတော့ အိမ်၏ ဝေယျာဝစ္စများ ကူညီရန် အိမ်အကူဖြစ်သည်။ ။

ဖေဖေနှင့် မေမေသည် နောက်အိမ်ထောင် ကိုယ်စီနှင့် တခြားသော နိုင်ငံများ တွင် နေထိုင်ကြသည်။ ။ ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်အားကြ။ ကလေးတစ်ယောက် ရရှိရမည့် မေတ္တာများကို မပေးနိုင်သည့် အတွက် သူတို့ ဖြည့်ဆည်းနိုင်သော ငွေကြေးဘက်တွင် တော့ ချို့ယွင်းမှု မရှိစေရပါ။ ။ သူတို့ ကွာရှင်းချိန်တွင် သူတို့ ရှာဖွေထားသမျှ စည်းစိမ်တွေ၏ တစ်ဝက်စီကို ရှေ့နေနှင့် လွှဲပြောင်း ထားသည်။ ။ အခုချိန်များ တွင် ရှာဖွေရသော ငွေများ ထဲမှ အချို့ကိုလည်း မုန့်ဖိုးဟု ဆိုကာ လွှဲပေးတတ်သဖြင့် ငယ်ရွယ်သော အချိန်တွင် ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ထားသော ငွေကြေးများ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေထားတာ မဟုတ်သည့် ပိုက်ဆံများကို စီမံခန့်ခွဲရန်မှာ ကျွန်တော့်ရှေ့နေ၏ တာဝန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

ငွေဘယ်လောက်သာ သုံးရမည်ဟု ကန့်သတ်မထား။ ကျွန်တော် လိုသလောက် သုံးနိုင်သည်။ ။ ကျွန်တော် အမှန်တကယ် လိုအပ်သည် မှာ ထိုငွေကြေးဥစ္စာများ မဟုတ်ဘဲ ဂရုစိုက်မှုသာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်မိ

ဘများ မသိကြ။ ကျွန်တော့်အား အရမ်း ဂရုစိုက်ပေးမည့် သူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိ။ စိတ်ပူပေးမည့် သူ မရှိဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ဘဝကို ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ။

ကျွန်တော့်ဘေးနား အမြဲ နေပေးမည့် သူသည် တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ပေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်ဟာ တသီးတသန့် ဆန်လာတယ်။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ မနေတတ် တော့။ ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် သွေဖယ်စွာ နေတတ်လာတယ်။ အခြေခံ လူမှုရေး အသိများ ပင် သေချာ သင်ကြားပေးမည့် သူ ကျွန်တော့်မှာ မရှိခဲ့။

ကျွန်တော့် အကြောင်းများကို တွေးနေတုန်း မျက်လုံးထဲ ကောင်လေး တစ်ယောက်၏ မျက်နှာ ရေးရေး ပေါ်လာတယ်။ အရမ်းကို ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်လေး။ ကျွန်တော့်အား အစာမစားဘဲ မနေရဘူးဆိုပြီး ပထမဆုံး ဂရုတစိုက် မုန့်လာကျွေးသော ကောင်လေး။ ကျွန်တော် မုန့်စားရစေရန် အလောတကြီး မုန့်ပြေး ဝယ်ပေးသော ကောင်လေး၊ သူရတဲ့ မုန့်ဖိုးလေးတွေနှင့် ဝယ်ကျွေးရှာသော ကောင်လေးဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ခဏခဏ သတိမရချင်။

တစ်ဖက်တွင် ကျွန်တော် သူနဲ့ ခင်ချင်ပေမဲ့ တစ်ဖက်တွင် တော့ ကျွန်တော် သူ့အား မခင်ချင်ခဲ့။ သူ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက် ပေးနေသည် မှာ ခဏသာ ဖြစ်ပေမည်။ တနေ့နေ့တွင် သူလည်း လူမှုရေး မသိတတ်သော ကျွန်တော့်ကို သည်းခံ နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ကို လူအများ စုက ရိုသေလေးစားခြင်း မရှိသော ကလေးဟု ဆိုကာ စိတ်ပျက်ကြသည် ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

Social media များကို စိတ်မဝင်စား၊ စာအုပ်ဖတ်ခြင်းကို မနှစ်သက်။

သွန်သင် ပြသ ပေးမည့် သူ မရှိသည့် ကျွန်တော်သည် မည်သို့ ပြောဆို ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းရမည်ကို မသိသောကြောင့် သာ။ ကြာလာလျှင် ထို ချစ်စရာ ကောင်လေးသည် ကျွန်တော့်ကို ငြီးငွေ့ကာ ကျွန်တော့် မိဘ များကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ဘေးမှ ထွက်ခွာသွားလိမ့်မည်။ နာကျင် ရသည် များကြောင့် ထပ်မခံစားချင်တော့။ ဆုတောင်း တိုင်းသာ ပြည့်မယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အတွက် ဆုတောင်း တစ်ခုသာရှိပါသည် ။ စစ်မှန်သော မေတ္တာ တရားကို ကျွန်တော် ရရှိပါရစေလို့ ။

Broken Family မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတဲ့
ကောင်လေး နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ
တစ်ယောက် လိုအပ်ချက်ကို တစ်ယောက် ဖြည့်ဆည်းရင်း
သူတို့ နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ နေသွားနိုင်ဖို့ လား။
ကံကြမ္မာ ဇာတ်ဆရာ၏ လှည့်ကွက်ပေးလား...။

အပိုင်း(၃)

"မင်းနဲ့ ငါ သူငယ်ချင်း လုပ်ရအောင်"

အတန်းထဲ ထိုင်နေစဉ် ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့ လာရပ်ပြောသော ရှိုင်း
ကြောင့် သူ ကြောင်အသွားရသည် ။ အရင် ရက်တွေက သူ့ကို ရှောင်နေ
ခဲ့ပြီး ခုမှ သူငယ်ချင်းလုပ်ရန် လာပြော နေသောကြောင့် မွန်းမာန် တော်
တော်လေး အံ့သြသွားရသည် ။

"ဘာလဲ မလုပ်ချင်ဘူးလား"

သူ့ဘာသာပြော သူ့ဘာသာဖြေကာ စိတ်ဆိုး ထွက်သွားတော့မည့် ပုံစံကြောင့် ရှိုင်း အမြန် ပြင်ပြော လိုက်ရသည်။ ။

"လုပ်မယ် သူငယ်ချင်း"

"ဟွန့်... အစတည်းက သူငယ်ချင်းတွေလို့ ပြောထားတာကို ခင်ဗျား ဘာသာ လက်မခံဘဲ အခုမှ သူငယ်ချင်း လုပ်ရအောင် လာပြောတာလေ ခင်ဗျားစိတ်ကြီးပဲ"ဟု မွန်းမာန် စိတ်အချဉ် ပေါက်ပေါက်နှင့် တွေးလိုက်မိသည်။ ။

"ဟုတ်ပြီ စာသင်နေရင် ငါ့ကို အရင်နေ့တွေကလို ကြည့်နေပြီး မနှောင့်ယှက်နဲ့ တော့ စာသေချာ ဂရုစိုက်နားထောင်"

ဟု ဆိုကာ သူ့ ခေါင်းကို လာပုတ်သော လူကြောင့် မွန်းမာန် စိတ်တိုသွားရသည်။ ။ မွန်းမာန်တွင် သူ့ခေါင်းအား ကိုင်လျှင် မကြိုက်တတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ။

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အဲဒီလို မပုတ်နဲ့ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး"

"ရှိုင်း လို့ ခေါ်"

ဒီလူ ဘာလား။ ဆရာ ဝင်လာသောကြောင့် မွန်းမာန် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ မုန့်စား ဆင်းသောအခါ မနက်က ကိစ္စကြောင့် မွန်းမာန် ရှိုင်းကို စိတ်ဆိုးနေသဖြင့် ဘာဆိုဘာမှ မပြောဖြစ်။ စိတ်ဆိုးနေ၍ နှုတ်ခမ်း ဆူဆူလေးနှင့် အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းနေသည် ကိုတော့ မွန်းမာန် တစ်ယောက် မသိရှာပေ။ အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းနေသော မွန်းမာန်အား ရှိုင်း အသည်းယားစွာ ပါးဖောင်းဖောင်း လေးအား ဆွဲညှစ်လိုက်သ

ည် ။ တကယ့်ကို ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေက ဂျယ်လီလေးတွေလို အံ
ပျော့နေသည် ။

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

မွန်းမာန် တစ်ယောက် ရှိုင်းအား ပိုပြီး စိတ်ဆိုးသွားတော့သည် ။

အခု သူငါ့ပါးကို ဖဲ့လိုက်တာလား။

ဟိုနေ့တွေက ရှိုင်းနှင့် ခင်ချင်ပေမဲ့ အရင်က ရှိုင်းပုံစံနှင့် ယနေ့ ရှိုင်းပုံ
စံသည် လုံးဝ ကွာခြားလွန်း နေသည် ။ ဟိုနေ့ကပုံစံကို သူ့အရမ်း
သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်သော်လည်း ယနေ့ ရှိုင်း ပုံစံကိုတော့ အမြင်ကတ်
သွားရသည် ။ မွန်းမာန် သူ့ဘေးနားမှ ထရပ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာလို
က်သည် ။ သူထရပ်ပြီး ထွက်လာသောကြောင့် ရှိုင်းလည်း သူ့နောက်မှ
ထ၍ လိုက် လာလေသည် ။

"တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်တယ်။ မနေ့ကထိ ငါ သူ့နောက် လိုက်
နေတာလေ။ ဒီနေ့ သူ ငါ့နောက် ပြန်လိုက်နေတာလား။"

မွန်းမာန် စိတ်ထဲမှ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားသော သူ့အဖြစ်အား တွေး
လိုက်မိသည် ။ အတန်းထဲရှိ သူများ လည်း သူတို့ အဖြစ် ပြောင်းပြန် ဖြစ်
နေသည် ကို သတိထားမိ၍ ကြည့်နေကြသည် ။ ဒီတိုင်းဆို မဖြစ်တော့။
ရှိုင်းနှင့် သူ့ကြား ညှိနှိုင်းရပေမည်။ သူ့ခြေလှမ်းကို နှေးလိုက်ပြီး ရှိုင်း သူ
ဘေးနား ရောက်လာသည် ကို စောင့်နေလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော့်ကို မုန့်လိုက်ဝယ်ကျွေး"

"မွန်းလေး ဘာစားချင်လဲ"

"ကျွန်တော့်ကို မွန်းလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ လား တစ်မျိုးကြီးပဲ"

"ကိုယ်ကတော့ ကြိုက်တယ် ကိုယ် မင်းကို မွန်းလေး လို့ ပဲခေါ်မယ်"

တကယ့် တစ်ယူသန့်။ ညှိလို့ ရမည့် ပုံလည်း မပေါ်သောကြောင့် သူ
ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ နေလိုက်သည် ။ မုန့်ဆိုင်တွေဆီ ရောက်တော့
ကျွန်တော် စားချင်နေသော မုန့်တွေ အများကြီး ဝယ်ပေး လေသည် ။ ဟို
နေ့က သူ ကျွန်တော့်ကို ချေတာတွေ ပြန်မြင်ပြီး မကျေနပ်၍ တွေ့ရာမုန့်
အကုန် လက်ညှိုးထိုး နေလိုက်သည် ။ ဝယ်တာ အရမ်းများ သောအခါ မွ
န်းမာန် ဆက်၍ လက်ညှိုး မထိုးတော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည် ။ သူ့လက်
ထဲတွင် ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အထုပ်ကြီးနှင့် ကိုင်ဆွဲထားသော မုန့်ထုပ်တွေမှ
အများ အပြား။

"ဒါပဲလား မွန်းလေး စားချင်တာ ထပ်ဝယ်ဦး။ ပြီးရင် များများ စား
ဒါမှ ပိုဝ လာပြီး ပိုချစ်ဖို့ ကောင်းမှာ "

ရှိုင်း၏ အပြောကြောင့် မွန်းမာန် စိတ်ညစ် သွားရတော့သည် ။ ပြန်ရ
န်မတွေ့ချင် တော့သောကြောင့် မုန့်များကိုင်ကာ အတန်းဆီသို့ ပြန်လာ
လိုက်သည် ။ ရှိုင်းသည် သူနှင့် ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည် ။ အတန်း
ထဲ ပြန်ရောက်တော့ မွန်းမာန် လေဖောင်းမုန့် တစ်ခုအား ဖောက်ပြီး
စားရန် ပြင်လိုက်သည် ။ ရှိုင်း က ကျွန်တော့်နား ကပ်လာ၍ ပါးစပ် ဟ
ပေးလာသည် ။

"ခွဲကျွေး"

သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ ပါးစပ် ဟပေးလာသော ရှိုင်းပါးစပ်ထဲသို့ မုန့်
ထည့်ကာ ခွဲကျွေး လိုက်သည် ။ ရှိုင်း၏ မျက်နှာသည် လွန်စွာ ပြုံးချင်
သွားပြီး လိုချင်တာ ရသွားသော ကလေးပုံစံ ဖြစ်သွားသည် ။ ရှိုင်းလိုလူ
တွင် ထိုကဲ့သို့ ကလေးပုံစံ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူလုံးဝ မထင်မိခဲ့။ ရှိုင်းပုံစံ
ကို ကြည့်ပြီး သူပြုံးလိုက်မိသည် ။

"မွန်းလေး မင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေး"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ထီထိုးမလို့ "

မွန်းမာန် ရှိုင်း ပြန်ဖြေသော စကားကြောင့် သီးသွားရသည်။ ။

"ဂရုစိုက်စားလေ"

ရှိုင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောပြင်ကို ပုတ်ပေးကာ ဂရုစိုက်စားရန် ပြောလာသည်။ ။ မွန်းမာန် ရှိုင်းအား မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော် ဂရုစိုက် မစားလို့ မှ မဟုတ်တာ ခင်ဗျားကြောင့် လေ"

"ရှိုင်း..."

သူ့ကို ခင်ဗျားလို့ ပြောလိုက်သောကြောင့် ရှိုင်းဟု ပြန်ပြင် ပြောခိုင်းခြင်းပင်။ ဘာမဟုတ်တာ လေးကို လိုက်အထန ကောက်နေလေသည်။ ။ သရဲ တစ်ကောင်ကောင်များ သူ့ကိုယ်ထဲ ဝင်ပူးနေတာ များ လား။ အတည်ပေါက်ရုပ်နဲ့ နောက်ပြောင်မည့် စကားတွေ ပြောတတ်လိမ့်မည်လို့ မွန်းမာန် လုံးဝ မထင်မိခဲ့။ အရင်နေ့တွေက ရီဝေသော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ခံစားချက်မဲ့ တည်ငြိမ် အေးဆေးလွန်း လှသော လူသည် သူသိခဲ့သော ရှိုင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။ ဘယ်လိုပုံစံ ပြောင်းလဲနေပါစေ သူ ရှိုင်းကို ခင်ချင်သေးသည် ကတော့ လုံးဝ သေချာသည်။ ။ အခု ရှိုင်းက နည်းနည်း စိတ်အနှောင့်ယှက် ဖြစ်ပေမဲ့ သူ သဘောတော့ ကျသေးသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဂရုစိုက်မစားလို့ မှ မဟုတ်တာ ရှိုင်းကြောင့် လေ"

"ကိုယ်က မင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးဖို့ တောင်းမှ တော့ ဖုန်းဆက်ဖို့ ပေါ့

။ ဘာလုပ်မလို့ လဲလို့ လာမေးတာကိုး"

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော် မှားတာပါ"

မွန်းမာန် စာရွက် တစ်ရွက်ကို ဖြလိုက်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်ရေးကာ ရှိုင်း အား ပေးလိုက်သည် ။ ရှိုင်း မွန်းမာန် လှမ်းပေးသော စာရွက်ကို ခဏမျှ ယူကြည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် စာရွက်ကို လုံးချေ ပစ်လိုက်သည် ။ မွန်းမာန် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရသည် ။

သူ ဘာအမှား လုပ်မိလိုက်လို့ လဲ။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးပေး လိုက် တယ်လေ။ အဲဒါကို သူက ဘာလို့ လုံးချေ ပစ်လိုက်ရတာလဲ။ ခေါင်းထဲ အတွေးများ ရှုပ်ထွေး သွားသောကြောင့် သူ ရှိုင်းအား တစ်ခါတည်း မေး လိုက်မိသည် ။

"ဘာလို့ စာရွက်ကို လုံးချေ ပစ်လိုက်ရတာလဲ"

"အဲဒါ မလိုတော့ဘူးလေ"

"ဘာလို့ လဲ"

"ကိုယ် မှတ်ပြီးသွားပြီ"

မွန်းမာန် ရှိုင်းအပြောကြောင့် ကြောင်အ သွားရသည် ။

"ဘယ်မှာ မှတ်လို့ လဲ။ ခင်ဗျား အဲ ရှိုင်း တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လုံးချေ လွှင့်ပစ်လိုက်တာလေ"

"ကိုယ် မှတ်ပြီးပါပြီ။ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘယ်မှာ မှတ်လိုက်တာလဲ"

"နှလုံးသားထဲမှာ "

ရှိုင်း အပြောကြောင့် မွန်းမာန် ဆွံ့အသွားရသည် ။ အမှန်တကယ်ပင်

ယနေ့ သူနှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားသော ရှိုင်းသည် မနေ့က သူသိခဲ့သော ရှိုင်းနှင့် လုံးဝ ကွာခြားနေလေသည်။ ။

"မွန်းမာန် ကောင်စုတ်။ နင်က ဒီမှာ အသစ်တွေ့တော့ အဟောင်း မေ့နေတာပေါ့လေ။ ခုတလော ငါတို့ ကို အဖက်တောင် မလုပ်ဘူးနော်"

"ပန်းချီကလည်း နင့်ကို မွန်းမာန်က အဖက်ပဲ မလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟ"

"အမ်... သူက ငါ့ကို ဘာထပ်လုပ် ထားသေးလို့ လဲ မိုးခက်။ ငါတကယ် မသိလို့ နင်တို့ ကြား လျှို့ဝှက်ထားတာ တစ်ခုခုရှိနေတာလား"

"မရှိပါဘူး ငါပြောချင်တာက မွန်းမာန်က နင့်ကို အဖက်တင်မလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အရည်ပါ မလုပ်တာလို့ ပြောတာပါ"

သူ့ကိုပြောပြီး အားရပါးရ ရယ်နေသော မိုးခက်ကို ကြည့်ပြီး ပန်းချီမျက်နှာ မည်းမှောင် သွားသည် ။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် နောက်တစ်ခါ နင့်အလှည့် ငါပြန်ဖဲမယ်ဟု တွေးနေမှာ သေချာပေါက်ပင်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သူဖဲ ကိုယ်ဖဲနှင့် အမြဲကိုက်နေသူများ ဖြစ်ကြသည် ။ တစ်ခါတလေ အဖျားခတ်ပြီး သူ့ကိုပါ လာဖဲတတ် သေးသည် ။

ထူးထူးဆန်းဆန်း နှစ်ယောက်သား အလွန်တည့်နေပြီး သူ့ကို လာဖဲသည် များ လည်း ရှိဖူးသည် ။ သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စူးစိုက် ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရ သဖြင့် ဘေးဘီသို့ ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်တော့ ရှိုင်းတစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး နှင့် မုန့်တစ်ထုပ်ကို ဖောက်ကာ စားနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

"မွန်းမာန် မနေ့ကထိ မင်း သူ့နောက် လိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား ။ အခု အဆင်ပြေ သွားကြပြီပေါ့"

မိုးခက်ရဲ့ စကားကြောင့် ရှိုင်းကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိသည်။ မုန့်စားနေရာမှ ရှိုင်းသည် မိုးခက်အား လှည့်ကြည့်လာသည်။ ထို့နောက် ခံစားချက် ကင်းမဲ့နေသော မျက်လုံးတို့ နှင့် မိုးခက်ကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး"

"အမ်..."

ရှိုင်း ပြောလိုက်သော မဟုတ်ဘူး ဆိုသောစကားကြောင့် သုံးယောက်လုံး ကြောင်သွားရသည်။ ရှိုင်းက ဆက်ပြောလာသည်။

"သူက ငါ့နောက် လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက သူ့နောက်လိုက်တာ"

အကုန်လုံး သိကြသည် က မနေ့ကအထိ မွန်းမာန်က သာလျှင် ရှိုင်းနောက် လိုက်နေသူ ဆိုတာပင်။ သို့သော် နေထက်ရှိုင်း ပြောလိုက်သော စကားထဲတွင် ခြိမ်းခြောက်မှု တစ်ခု၊ အရှိန်အဝါ တစ်ခု ပါနေသည်။

သူကသာလျှင် မွန်းမာန်နောက် လိုက်တာ။ မွန်းမာန်က ရှိုင်း နောက်လိုက်ခဲ့တာ မရှိဖူးဘူး။ အဲဒီလိုပဲ သိထားဆိုသည့် သဘောမျိုးပင်။

သူ့ရဲ့ စကားသံသည် မိုးခက်လို လူဆိုးလေးကိုပင် ပြန်မပြော နိုင်အောင်ထိ ထိရောက်လွန်း နေသည်။ မွန်းမာန် သူ့ရှေ့မှ လူကို သေချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခုနက သူ့ကို စနောက်နေသော ရှိုင်းနှင့် အခု ရှိုင်းမည်သူသည် အစစ်အမှန်နည်း။ မွန်းမာန် စဉ်းစားနေသော သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့် ကြည့်လာသော ရှိုင်း၏ နူးညံ့သော မျက်ဝန်းများကြောင့် ဝေခွဲရ ခက်သွားတော့သည်။

"မွန်းလေး ကိုယ် မုန့်ဆိုင်ဘက် ရေဘူး သွားဝယ်မလို့ ။ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေး"

လိုက်ခဲ့ပေးဖို့ တောင်းဆိုခြင်း မဟုတ်။ အသိပေးခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရှေ့မှ ဆွဲခေါ်လာသည် ကို ကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်သည် ။

အဲဒီလိုနဲ့ ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ ရှိုင်းရဲ့ ဘဝထဲကို ကျွန်တော် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး မေတ္တာ လိုအပ်နေသော သူ့ကို ဂရုစိုက်ပေးခြင်း များ စွာနဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ စတင်ပေးခဲ့မိတော့သည် ။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ခုတလော နားမလည်နိုင်။ ခဏခဏ မျက်လုံးထဲတွင် ပုပုသေးသေး ကောင်လေးက ခဏခဏ ပေါ်လာသည် ။ ကျွန်တော့်ကို မုန့်စားဆင်းချိန်တိုင်း မုန့်စားဖို့ ခဏခဏ ပြောတတ်တဲ့ ကောင်လေး၊ ထမင်းစား ဆင်းချိန်တွင် လည်း ဘာမှ သိပ်မစားတတ်သော ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက် ထမင်းစားဖို့ ပြောနေသော ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာက အာရုံထဲတွင် လုံးဝ မေ့လို့ မရ။ တစ်ခါမှ လူတစ်ယောက်က ဒီလောက်ကြာကြာ ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ရှိမနေဖူးခဲ့။

ကျောင်းခန်းထဲ ပထမဆုံး စဝင်လာချိန် ကတည်းက မျက်ဝန်းနက်နက် လေးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့် နေသော ကောင်လေးကို သတိထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဆရာက မွန်းမာန်ဟု ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ကောင်လေးအမည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည် ။

မွန်းမာန်ဆိုသော နာမည်လေးနှင့် အသားဖွေးဖွေး ချစ်စရာ ကောင်းလှသော ကောင်လေး၏ သွင်ပြင်ကို ခဏခဏ ခေါင်းထဲက ထုတ်ကြည့်

ပေမဲ့ မရခဲ့။ ကျွန်တော် ကောင်လေးနဲ့ လည်း မရင်းနှီးချင်။ တကယ်တော့ တခြား ဘယ်သူမှ လည်း မရင်းနှီးချင်ပါ။ ဒါကြောင့် ခပ်ကင်းကင်းသာ နေခဲ့သည်။ ထူးဆန်းလွန်းသော ကံတရားက အဲဒီလို ဖြစ်ခွင့် မပေးခဲ့ပေ။ ကောင်လေးက ကျွန်တော့် နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့သည်။ ။ စကတည်းက သတိထားမိနေသော ကျွန်တော် ကောင်လေးအား လုံးဝ မေ့မရတော့ပေ။

ကောင်လေး ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးတိုင်း ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြတတ်သော ခံစားချက်တွေ ဖြစ်လာရသည်။ ။ တစ်ခါမှ ဂရုစိုက်မခံရသော ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ခံရတဲ့ ခံစားချက်ကို နှစ်သက်လာသည်။ ။ ကောင်လေးဆီက ဂရုစိုက်မှုတွေ ပိုပြီးတော့ လိုချင်လာသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိလာသည်။ ။

ဒီကောင်လေး ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်တော့ရင်။ ဒီကောင်လေး ကျွန်တော့်နောက် မလိုက်တော့ရင်။

တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးတဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေနဲ့ ချစ်စရာ ကောင်လေးအား ကျွန်တော် လက်မလွှတ် နိုင်တော့ပါ။ စဉ်းစားမိရုံနှင့် ပင် ရင်တွေ ပူလာရသည်။ ။ ခုတလော ကျွန်တော့်နောက် လိုက်နေသော ကောင်လေးကို ခဏခဏ တွေးမိနေ၍ အထီးကျန်တယ်လို့ မခံစားရ။

သူ ကျွန်တော့်ကို လိုက်နေရတာကို ငြီးငွေ့သွားပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်တွဲဖြစ်သွားခဲ့ရင်။

ဟင့်အင်း ကျွန်တော် အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ဒီကောင်လေး ကျွန်တော့်နောက် လိုက်နေသည် မှာ တော်တော်ကြာပြီ။ သူ နောက်ပြန် လှည့်မသွားခင် ကျွန်တော် ပြန်ဆွဲထားရမည်။

"စကတည်းက မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မင်း ငါ့ဆီကို လာခဲ့တာ။ ငါ မင်း

ကို ဘယ်တော့မှ လက်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ နောက်နေ့ကစပြီး
မင်း ငါ့ဘေးနားရှိရင် ရပြီ။ ကျန်တာဘာမှ မလိုတော့ဘူး ကောင်လေး"

ကောင်လေးအား လက်မလွှတ်တော့သော သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တို့
ခိုင်မာသွားတော့သည် ။

အထီးကျန်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့
ငါ့ဘဝထဲကို မင်းဝင်လာခဲ့တယ်။
အရယ်အပြုံးမရှိတဲ့ ငါ့အတွက်
အပြုံးတွေသာ မင်းဖန်ဆင်းပေးခဲ့တယ်။
မင်းဖန်တီးခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေထဲမှာ
နာကျင်မှုတွေရော ရောပါ နေလိမ့်မယ်လို့
ငါမထင်ခဲ့မိဘူး။

အပိုင်း(၄)

ဆက်တိုက်မြည်နေသော ဖုန်း ringtone သံကြောင့် မွန်းမာန် ဖုန်းကို
ကိုင်လိုက်သည် ။

"ဟယ်လို"

"ဟယ်လို... ကလေး အိပ်နေတာလား။ ဖုန်းခေါ်နေတာ ကြာပြီ။ မကို
င်တော့ ကိုယ်က တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့ လားလို့ ။ ထတော့လေကွာ။ ဒီနေ့ t
uto ရှိတယ်"

မွန်းမာန် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည် ။

ဟုတ်သား.. tuto ဖြေဖို့ တစ်နာရီလောက်သာ လိုတော့သည် ။ ပြင်
ဆင်ချိန်၊ သွားချိန်နဲ့ ဆို tuto ဖြေချိန်နှင့် အချိန်ကိုက်လောက်ပင်။ မနက်
က မေမေ လာနှိုးတော့ ခေါင်းတွေကိုက်လို့ ပြန်အိပ်လိုက် မိတာ။ အဒေါ်
တွေရဲ့ ဆူညံဆူညံ အသံတွေအား မကြားနိုင်တော့သည် ထိ အိပ်ပျော်
သွားခြင်းပင်။

"အွန်း... ရှိုင်း ကျွန်တော် ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး မနက်စာ စား
ပြီးရင် ထွက်လာခဲ့မယ်"

"ကိုယ်က ပြင်ပြီးတာကြာပြီ။ ကလေး ထွက်လာရင် အဆင်သင့် ဖြစ်
အောင် ခဏနေ ကိုယ် ထွက်လာခဲ့ လိုက်မယ်"

"စောမလာနဲ့ လေ ရှိုင်း။ အိမ်လာရင် အဒေါ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ နေရ
ခက်မှာ "

"အဲဒါဆို ကိုယ် လမ်းထိပ်က စောင့်နေ လိုက်မယ်နော် ကလေး"

"အင်း"

ဖုန်းချပြီး ကျွန်တော် ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည် ။ မနက်စာ
စားပြီးတော့ မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သ
ည် ။ လမ်းထိပ်တွင် ကားဖြူလေးနှင့် ရင်းနှီးလွန်း နေသော ကားထဲမှ သ
န့်ပြန့်လွန်းနေသည့် ပုံရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကားဆီသို့ သွား
ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"ကလေး မနက်စာ စားခဲ့ရဲ့ လား"

"အင်း စားခဲ့တယ်"

"Tuto ဖြေပြီး နေ့လယ်စာ ကိုယ်နဲ့ အတူ လိုက်စားရမယ်။ မစားဘဲ မနေရဘူးနော်။ ကျန်းမာရေးက ခဏခဏ ချူချာနေတာ။ ကလေး ကြည့်လိုက်တိုင်း အားနည်းနေတဲ့ ပုံနဲ့ ။ ကိုယ် အမြဲ ကလေးကို စိုးရိမ်နေရတာ။ ညတွေလည်း ကောင်းကောင်း မအိပ်ဘူးမလား။ မျက်တွင်းတွေ ချိုင့်နေတာပဲ။ ကိုယ် ဝယ်ပေးထားတဲ့ အားဆေးတွေရော ပုံမှန် သောက်ရဲ့ လား"

"ရှိုင်း မမောဘူးလား။ ရှိုင်းအစား ကျွန်တော် မောလိုက်တာ။ ကျောင်းက ကောင်မလေးတွေ ရှိုင်းရဲ့ အခုလိုပုံကို မြင်ရင် အနေတည်ပြီး စကားနည်းလွန်းလှတဲ့ သူတို့ ရဲ့ the whole king ကြီးမှ ဟုတ်ရဲ့ လား ဆိုပြီး တွေးနေကြလိမ့်မယ်"

"သူတို့ ဘယ်လိုတွေးတွေး ကိုယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကိုယ် ဂရုစိုက်တာ ကလေး တစ်ယောက်တည်း။ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲ ကလေး တစ်ယောက်တည်းပဲ မြင်တာ"

"အဲဒါကြောင့် လည်း မိန်းကလေးတွေကြား အချေ king ဆိုပြီး နာမည်ကြီးတာလေ။ တော်သေးတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေကိုတော့ မချေတော့ဘဲ အလိုက်ထိုက် ဆက်ဆံလာလို့ "

"အဲဒါလည်း ကလေးပြောလို့ ကိုယ်ပြင်လိုက်တာလေ။ ကလေးပဲ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ အလိုက်ထိုက် ဆက်ဆံပေးရမယ်။ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့် မနေရဘူးဆိုလို့ ။ ကိုယ် ပြင်ခဲ့တဲ့ အချက်တွေ အားလုံးက ကလေးအတွက်ပဲ။ ကလေးအတွက် အရာအားလုံး ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ပေးနိုင်တယ်။ ကလေးအတွက်ဆို ကိုယ်က အမြဲ အဆင်သင့်ပဲ"

"အွန်းပါ... ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းဦး "

"ကလေးက ကိုယ့်ကိုသာ the whole king ဆိုပြီး ခဏခဏ ပြောနေတာ။ ကလေးကရော မေဂျာရဲ့ cute prince မဟုတ်လို့ လား။ မေဂျာက ကောင်မလေးတွေ ကလေးကိုမြင်ရင် ငါတို့ prince က ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ ဆိုပြီး ပြောနေကြတာ။ ကလေး ချစ်ဖို့ ကောင်းတာက ခုမှ မဟုတ်ဘူး ။ ဟိုးအရင်ကတည်းက။ အဲဒါကို ခဏခဏ လိုက်ပြောနေစရာလား။ ပြီးတော့ တချို့ ကောင်လေးတွေ ကလေးကို ကြည့်နေရင် မျက်လုံးတွေက မရိုးမသား ပုံစံတွေနဲ့ ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မရိုးမသား ကြည့်နေတဲ့ သူတွေရော ချစ်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ သူတွေရော အကုန်ကို ကလေးက ကိုယ်ပိုင်တာဆိုပြီး သတိပေးပစ် လိုက်ချင်တာ"

"မေဂျာက တချို့ကောင်မလေးတွေက ကျွန်တော့်ကို ရိုးရိုးသားသား ခင်ကြတာပါ ရှိုင်းရဲ့ ။ သူတို့ ရဲ့ မောင်လေး တစ်ယောက်လို သဘောထားကြတာပါ။ ရှိုင်းကိုက အဖြစ်သည်း လွန်းနေတာ"

"သူတို့ ဘာသာ ကလေးအပေါ် ဘယ်လို သဘောထားနေနေ ကိုယ် ကြိုက်တာက မကြိုက်တာဘဲ"

"The whole king ကြီးက မေဂျာက cute prince လေးကို လိုက်သဝန်တို နေရတယ်လို့ ။ ပြောင်းပြန်တွေ။ ကျွန်တော်သာ ရှိုင်းအနား က ပံ့ချင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုသာ လိုက်သဝန်တို ရရင် ကျွန်တော့် တစ်သက် သဝန်တိုလို့ ပြီးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"သဝန်တိုလေ ကလေးရဲ့ ။ ကိုယ်က ကလေး သဝန်တိုတာ ခံချင်လွန်းလို့ ပါဆို။ နောက်ဆို များများ သဝန်တိုပေးနော်။ ဟိုကောင်မလေးကို မကြည့်နဲ့ ။ အဲဒီကောင်မလေးကို ဂရုမစိုက်နဲ့ ဆိုပြီး များများ ရစ်ပေး ။ ကိုယ်က ကလေးအတွက် အားလုံး လုပ်ပေးမှာ ။ အဲဒီလို လုပ်ပေးချင်

လွန်းလို့ "

"တကယ် အရူးပဲ"

"ကလေးအတွက်ဆို ကိုယ်က အမြဲ ရူးနေတာပဲလေ"

ရှိုင်း ပြောတာ အမှန်။ သူဟာ ကျွန်တော့်အတွက်ဆို တကယ့်အရူး။ သူနဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာ သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောလာခဲ့သည် ။ ကျွန်တော် တကယ် မယုံကြည်နိုင်ခဲ့။ စကတည်းက တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်း အဖြစ်နဲ့ သာ အပိုင်ယူဖို့ တွေးထားခဲ့ပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လာသည် အထိ ဖြစ်လာလိမ့်မည်လို့ မထင်မိခဲ့ပေ။

"ရှိုင်း ကျွန်တော်တို့ က ယောက်ျားလေးချင်းလေ"

"ကိုယ့်အတွက် အဲဒီလို ကန့်သတ်ချက်တွေ မလိုဘူး မွန်းလေး။ ကိုယ်က ကိုယ့်အချစ်ကို နှလုံးသားနဲ့ ပဲ ဆုံးဖြတ်တာ။ ကိုယ့်နှလုံးသားက မင်းကို လိုအပ်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ မင်း မရှိတော့ရင် ကိုယ့်နှလုံးသားက ရပ်တန့်သွားလိမ့်မယ်"

"သေချာပြန်စဉ်းစားပါဦး ရှိုင်း"

"ကိုယ် သေချာစဉ်းစားထားတာ"

"ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးချင်း စိတ်မဝင်စားဘူး"

"မွန်းလေး ကိုယ်တို့ ခင်ခဲ့တဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ကိုယ် မွန်းလေးကို ဂရုစိုက်ကြည့် နေခဲ့တာ။ မွန်းလေး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ မွန်းလေး မျက်လုံးထဲမှာ သူတို့ ကို မိန်းကလေး လို့ ကို မမြင်တာ"

ကျွန်တော် မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတာ သေချာသည် ။ ကျွ

န်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စမ်းစစ်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည် ။ မိန်းကလေးတွေကို လုံးဝ ရင်မခုန်ခဲ့။ အရမ်းချောပြီး စမတ်ကျ သန့်လွန်းတဲ့ ကောင်လေး တွေ ကိုတော့ စိတ်ဝင်စား တတ်သည် ။ ရှိုင်း ကလည်း အဲဒီလို လူမျိုးမို့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်းပင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တော့ မချစ်မိခဲ့။

အချစ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် မလိုအပ်တဲ့ အရာ။ အချစ် မလိုအပ်မှ တော့ အသုံးချလို့ ရတာပဲ။ ကျွန်တော် လိုအပ်သမျှ အကုန် လုပ်ပေး နိုင်သည့် သူ့ကို ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်လို့ သူငယ်ချင်း မဖြစ်နိုင် တော့ရင် အထောက်အပံ့ မှန်သမျှ ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်။ ရှိုင်း လို လူမျိုးကို လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ်။ ရွေးချယ်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိသည် ။ ယောက်ျားချင်း ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် အကျိုး ရှိသည် လေ။

"ရှိုင်း ကျွန်တော်တို့ သိတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး"

"ကိုယ့် အတွက်တော့ မင်းကို ချစ်မိသွားဖို့ တွက် လုံလောက်တဲ့ အချိန်တစ်ခုပဲ"

"ရှိုင်း ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တာလဲ"

"ကိုယ် မင်းကို ချစ်တာ အကြောင်းပြချက် လိုသေးလို့ လား မွန်းလေး။ မင်းက မင်းမို့လို့ ကိုယ်က ချစ်တာ"

"ရှိုင်း ဆယ်တန်းကို ခြောက်ဘာသာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရှိုင်းကို အဖြေပြန်ပေးမယ်"

"ကိုယ် ကတိပေးတယ် မွန်းလေး"

သူ တကယ်လည်း ကတိတည်ခဲ့သည် ။ ဆယ်တန်းကို ခြောက်ဘာသာနဲ့ အောင်မြင်ခဲ့သည် ။ စကားကို လွယ်လွယ်လေး ပြောပြီး ခိုင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ရိုးရိုးအောင်နဲ့ ပေါ့။ ဆေးမှတ်မီတဲ့ သူက ဆေးကျော

င်းကို မရွေးချယ်ဘဲ ကျွန်တော်လျှောက်တဲ့ Emajor ကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့သည် ။ ဘယ်လောက်ပြောပြော မရခဲ့။ ခုဆို တတိယနှစ်ပင် ရောက်နေခဲ့ပြီ ။

အကြောင်းပြချက်မေးတော့ ကျွန်တော့်ကို တက္ကသိုလ်မှာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချလို့ တဲ့ ။ နောက်ပြီး သူ့ရည်မှန်းချက်က မေဂျာနဲ့ မဆိုင်ပါဆိုလို့ ကျွန်တော်ပဲ လက်လျှော့ ပေးလိုက်ရသည် လေ။

သူ့ရဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရည်မှန်းချက်က နာမည်ကျော် အဆိုတော် တစ်ယောက် ဖြစ်လာရန် ဖြစ်သည် ။ သူဟာ ဂစ်တာလေးနဲ့ သီချင်း ဆိုနေရလျှင်ပင် ပျော်နေတတ်သူ။ သီချင်းလေးတွေ ရေးနေရလျှင်ပင် ကျေနပ်နေတတ်သူ။ သူ ရေးသမျှ ဆိုသမျှ သီချင်းတွေကို နားထောင်ပေးမည့် သူ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့။ လူပေါင်းများစွာကို သူကြိုးစား ရေးစပ်ထားတဲ့ သီချင်းတွေ၊ သူဆိုထားတဲ့ သီချင်းတွေကို နားထောင်စေချင်သည် ။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ အိပ်မက်ဟာ အဆိုတော် တစ်ယောက် ဖြစ်လာခြင်းပင်။

ကျွန်တော် သူ့ဘဝထဲ ဝင်လာချိန်ကစပြီး သူ ဆိုသမျှ နားထောင်အားပေးမည့် ပထမဆုံး ပရိသတ် တစ်ယောက် ရှိလာခဲ့သည် ။ သူ့အတွက် အရမ်းပျော်စရာ ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ တစ်နေ့ သီချင်း ဆိုရလျှင် ပျော်နေသူက သူ့အား ပြောလာခဲ့သည် ။ သူ့အိပ်မက်ကို စွန့်လွှတ်တော့မည်တဲ့ ။ သူဆိုသမျှ သူဖန်တီးသမျှ အနုပညာကို ကျွန်တော်ကလွဲပြီး တခြားသူတွေ မခံစားစေချင်သောကြောင့် သူ့အတွက် ပရိသတ် ကျွန်တော် တစ်ယောက်သာရှိရင် လုံလောက်ပြီတဲ့ လေ။ အိပ်မက်ကို မစွန့်လွှတ်ဖို့ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ပြန်တိုက်တွန်း ရတော့သည် ။

"ကျွန်တော် ရှိုင်း အောင်မြင် ကျော်ကြားတာ။ စင်ပေါ်မှာ အရမ်း နာ

မည်ကျော်လွန်းတဲ့ အဆိုတော် တစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နေတာကို မြင်ချင်တယ်" ဆိုတော့

"ကလေး မြင်ချင်တာကို မြင်စေရမယ်။ ကိုယ် ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်" တဲ့ ။ ရှိုင်း ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုလျှင် အဲဒီလောက်ထိအောင် ရူးသည့် သူပင်။

"ရှိုင်း နောက် ငါးရက်နေရင် ရှိုင်း မွေးနေ့ရောက်ပြီနော်"

"ဟုတ်လား ကိုယ် မမှတ်မိဘူး ကလေး။ ကိုယ့်မွေးနေ့ကို မှတ်ထားပေးလို့ ကျေးဇူးပါ"

"နှစ်တိုင်း မှတ်ထား ပေးနေတာကို။ အမြဲတမ်း မွေးနေ့ကို ဘယ်တော့မှ သတိမရတတ်ဘူး"

မျက်စောင်းထိုးလာတဲ့ ကောင်လေးကို ရှိုင်း ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်မိသည် ။

"ကိုယ်မှတ်ထားတဲ့ နေ့ဆိုလို့ နှစ်ရက်ပဲ ရှိတာကိုး ကလေးရဲ့ ။ ကလေးမွေးနေ့နဲ့ ကိုယ်တို့ ရဲ့ anni day။ အဲဒီနှစ်ရက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ ရက်တွေကို ဘာမှ မှတ်မထားဘူး။ နောက် လက်ထပ် ပြီးရင်တော့ ကိုယ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာ နှစ်ပတ်လည်နေ့ တစ်ရက် ထပ်တိုးလာမှာ ပါ"

"လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ"

"တကယ်ပြောတာ ကိုယ် ကလေးကို လက်ထပ်မှာ ။ ကလေးကို ကိုယ့်ဘေးနားမှာ တစ်သက်လုံး လိုလေသေးမရှိ ထားချင်တာ။ ကလေးနဲ့ အတူ နေ့ရက်တွေကို အတူဖြတ်သန်းပြီး အိုမင်း သွားချင်တာ"

"မွေးနေ့ကျရင် အရင်ဆုံး ဘုရားသွားမယ်။ စာကလေးလွှတ်မယ်။ ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး တူတူကပ်မယ်။ ဘုရားက ကလေးတွေ

ကို မုန့်တွေနဲ့ အဝတ်အစား ပေးမယ်။ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်မယ်။ အလှူငွေ နှစ်ယောက်နာမည်နဲ့ လှူမယ်။ မိဘမဲ့ဂေဟာသွားပြီး ကလေးတွေကို မုန့်တွေ လှူမယ်။ အပြန်ကို ဟင်းချက်စရာလေးတွေ ဝယ် လာပြီး ရှိုင်းနဲ့ အတူ အိမ်မှာ ချက်စားကြမယ်။ ကြီးကြီးလှကို အဲဒီနေ့ အိမ်မလာဖို့ ပြောထား လိုက်ဦးနော်"

မွန်းမာန် ရှိုင်းမွေးနေ့အတွက် ချမှတ်ထားသော အစီအစဉ်များအား ပြောကြားလိုက်ပြီး ရှိုင်းအား မှာ ကြားလိုက်သည် ။

"ကိုယ့်မွေးနေ့တိုင်း တစ်နေ့လုံး ကိုယ်နဲ့ အတူ ရှိပေးနေပေးလို့ ကျေးဇူးပါ ကလေး"

နှစ်တိုင်း ကိုယ့်နား အမြဲရှိနေပေးပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးတာက ကိုယ့်အတွက် အကောင်းဆုံး မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲ ကလေး။ ကလေးရှိရင် ရပြီ။ ကျန်တာ ဘာမှ မလိုတော့ဘူး။ ကလေးရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေက ကိုယ့်အတွက် အပျော်ဆုံးပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေက ကလေးထက် အများကြီး သာနေပေမဲ့လည်း ကလေးရဲ့ ကိုယ့်အပေါ် ဂရုစိုက်မှုတွေကလည်း ကိုယ်တို့ ကြား ဆက်ရှိ နေတုန်းပဲ။

စပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့တာ ကလေးမို့ ကိုယ်ကပဲ အများကြီး ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပါရစေ။ ပြီးတော့။ ပိုပြီး ချစ်မြတ်နိုး ရသူကလည်း ကိုယ်ပဲဖြစ်ပါရစေ ကလေးငယ်။

အချစ်။

ငါ မင်းကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး ချစ်သူ၊

ငါ မင်းကို မြတ်နိုးတာ။

မင်း ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ်

မင်းရဲ့ အပြုအမူတိုင်းကို မြတ်နိုးနေမိခဲ့တယ်။

မင်းရဲ့ ဆံနွယ် ပျော့ပျော့လေးတွေ။

နက်မှောင်လှတဲ့ မျက်ဝန်းလေး။

စိုရဲနေတတ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး။

ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ခါ ပြုံးရယ်နေပုံလေးတွေ။

ကျွန်တော်ဆိုပြီး ပြောတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ နာမ်စားလေး။

လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း လှမ်းသွားတဲ့ မင်းရဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေ။

အရာအားလုံးဟာ ငါ့အတွက် မြတ်နိုးရာပါ ကလေးငယ်။

ငါဟာ မင်းကို ချစ်တာထက် ပိုတဲ့

မြတ်နိုးလွန်းလှတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ တစ်ဘဝလုံးစာ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ ချစ်ရသူ။

အပိုင်း(၅)

"ပန်းချီ နင်နဲ့ မိုးခက် လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီဆို"

မွန်းမာန်၏ အလန့်တကြား မေးသံအား ရှေ့ဘက်တွင် ထိုင်နေသော ပန်းချီခြယ်က သူ့အား ကြည့်ကာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် မွန်းလေး။ နင့်ကို သူ ပြောပြတာလား"

"အေး ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဟာ။ နင်တို့ တွဲလာတာ ကြာပြီ။ မိုးခက်ကလည်း နင့်ကို အရမ်း ချစ်တဲ့ ဟာ"

"သူက နင့်ကို ဘာလို့ ပြတ်တာလဲဆိုတာ မပြောပြဘူးလား"

"နင့်ကိုပဲ မေးလိုက်လို့ ပြောတယ်။ သူက နင်နဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာမှ မပြောချင်ဘူးတဲ့ ။ နင်နဲ့ သူ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်"

"သူက ငါ့ကို အရမ်းချစ်ပေမဲ့ ငါမှ သူ့ကို မချစ်တာ"

ပန်းချီ၏ အပြောကြောင့် မွန်းမာန် အံ့အား သင့်သွားရသည်။ ။

"ဘယ်လို ပန်းချီ။ နင် သူ့ကို မချစ်ဘူးလား"

"ဟုတ်တယ် ငါ့မှာ ချစ်ရသူ ရှိတယ်။ အဲဒီလူနဲ့ ငါအခုထိ ချစ်သူတွေ။ အဲဒါကို မိုးခက်လည်း သိတယ်"

"နင်နဲ့ အဲဒီလူက ခုထိ ချစ်သူတွေ။ အဲဒါကြောင့် နင်တို့ ပြတ်တာ

လား။"

မွန်းမာန် ထိုကိစ္စကြောင့် ပြတ်စဲသွားသည် ဟု ထင်ကာ မေးလိုက်မိသည် ။ ဘယ်ယောက်ျားလေး မဆို ကိုယ့်ရည်းစားတွင် တခြားကောင်လေး ရှိပါက လက်ခံပေးနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ပင်။

" မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီလူနဲ့ ငါ့ကို အရင်ကတည်းက မိုးခက်သိတာ။ ငါ့မိုးခက်ကို ပြောပြထား တယ်။ အဲဒီလူနဲ့ ငါ့ကို အိမ်က သဘောတူ ထားတာ။ တစ်နေ့ကျ ငါတို့ လက်ထပ်ရမှာ လို့ ။ မိုးခက်က ငါ့ကို အရမ်းချစ်တော့ ငါ့ဘဝထဲမှာ အဲဒီလူ ရှိတာကို လက်ခံပေးပြီး ငါ့ဘဝထဲ ဝင်ခဲ့တာ။ နောက်ကျတော့ သူလည်း သည်းခံ မပေးနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်။ ငါ့အိမ်က သဘောမတူလည်း သူ ငါ့ကို လက်ထပ်မယ်တဲ့ ။ ငါ့ကို ရှာကျွေးနိုင်တယ်တဲ့ ။ အဲဒီလူနဲ့ ကိစ္စဖြတ်လိုက်တော့ ဆိုပြီး ခဏခဏ စကားများ လာရရော။ သူနဲ့ ခဏခဏ ပြဿနာတက် နေပေမဲ့ ငါက အဲဒီလူနဲ့ ကိစ္စမပြတ်တော့ သူလည်း စိတ်တိုပြီး ဒီတိုင်း ဆက်သွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ပြောပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြတာ"

"မိုးခက် ပြောတာ မှန်တယ်။ နင်လည်း မိုးခက်ကို ချစ်တယ်လေ။ အဲဒီလူနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြတ်ရင် ပြီးပြီဟာ"

မွန်းမာန် မိုးခက်ပြောခဲ့သော စကားအား ထောက်ခံကာ ပန်းချီအား ပြောလိုက်သည် ။

"ငါ ချစ်တာ မိုးခက် မဟုတ်ဘူး မွန်းမာန်။ ငါချစ်တာ အဲဒီလူကြီးကို"

"အမ်... သူက ဘယ်သူလဲ။ ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ။ သူ့အသက်က ဘယ်လောက်လဲ"

"သူ့နာမည်က ဦးအာဏာထည်ဝါ။ အသက်က ငါ့ထက် (၁၄)နှစ်ကြီး

တယ် အာဏာစက် ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ။ သူ့မှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး။ မိသားစုလည်း မရှိဘူး။"

ပန်းချီအပြောကြောင့် မွန်းမာန် ထိုနာမည်အား ရင်းနှီးနေသဖြင့် ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။

"အမ်... ငါ သူ့အကြောင်း စီးပွားရေး သတင်းစာတစ်ခုထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ် ပန်းချီ။ သူက အရမ်း ချမ်းသာလွန်းတယ်။ ငွေနဲ့ ဘာမဆို လုပ်နိုင်တဲ့ လူမျိုး။ ဒါဆို သူ့အသက်က (၃၃)ပေါ့။ ငါ သူ့အကြောင်း ဖတ်ရတုန်းက သူ့ကို လက်ထပ်မဲ့ မိန်းကလေး ရှိပြီလား မေးတော့ သူလက်ထပ်ရလောက်အောင်ထိ သဘောကျရတဲ့ သူ မရှိသေးဘူးတဲ့ ။ ငါက အဲဒါကြောင့် သတိထားမိတာ။ ဒီလူကြီး တော်တော် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတာပဲ ဆိုပြီးတော့လေ။ နင်တို့ က မိဘ သဘောတူ ထားတာဆို။ ဘာလို့ သူက အဲဒီလို ပြောရတာလဲ"

"ငါ့ မိဘဘက်ကပဲ အရမ်းတွေ သဘောတူနေတာ။ သူ့ဘက်က ငါ့အပေါ် အေးတိအေးစက်ပဲ ဆက်ဆံတယ်။ ငါစာတွေပို့လည်း တစ်ခါတလေမှ ပြန်ပို့တတ်တယ်။ ငါ ဖုန်းဆက်တော့လည်း အလုပ် ကိစ္စတွေနဲ့ မအားဘူး။ ဖုန်းမခေါ်နဲ့ တဲ့ ။ သူ ငါ့အပေါ် အဲဒီလို ဆက်ဆံပေမဲ့ ငါက သူ့ကို လုံးဝ အပြစ်မြင်မရဘဲ ချစ်နေမိတာ"

"အရူး... "

သူ ထိုမျှ အရမ်း ရူးသွပ်နေသော ပန်းချီခြယ်အား စိတ်တိုစွာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"လူတိုင်းက အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရူးကြတာပဲ မွန်းမာန်။ ငါလည်း အရူး။ မိုးခက်လည်း အရူး။ နင့်ကို အရမ်း ချစ်လွန်းတဲ့ နေထက်ရှိုင်းလည်း နင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အရူး တစ်ယောက်ပဲ"

ပန်းချီ စကားကြောင့် မွန်းမာန် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်သောကြောင့် အကြောင်းစုံ ပြောပြမိခဲ့သော သူ၏ အမှားပင်။

"ငါ မသိဘူး။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးလို့ ။ ဒါနဲ့ နင်နဲ့ အဲဒီလူကြီး ချစ်သူတွေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ"

"ငါ သူ့ကို စသိတဲ့ နေ့ကတည်းက သူ့ acc ကို သွား add ပြီး သူလက် ခံတာနဲ့ ငါ့ဘက်က နေ့တိုင်း စကားတွေ စပြောခဲ့တာ။ ငါ့ပါးပါးနဲ့ သူ အလုပ်ကိစ္စ ပြောရတိုင်း ငါ့ပါးပါးက ငါ့အကြောင်း ထည့်ထည့် ပြောတတ်ပြီး ငါ့ကို ရှေ့ကို တွန်းပို့ ပေးတတ်တယ်။ တစ်နေ့ကျ သူ့ဘက်က ငါ့ကို စကား စပြောလာတယ်။ ငါ့မိဘတွေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်း သူ ငါနဲ့ တွဲပေးမယ်တဲ့ ။ သူ့ဘက်က အချိန်တော့ ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူနဲ့ တွဲမယ်ဆို အချိန်မပေးနိုင်တာကို သည်းခံရမှာ အပြင် တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ လည်း သူ့ကို နားလည်ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်လည်း မရှိလို့ သူနဲ့ တွဲချင်သေးလားတဲ့ ။ ငါက တစ်နေ့နေ့ သူ ငါ့ကို ပြန်ချစ်လာမှာ ပါ။ တစ်နေ့နေ့ သူ ငါ့ကို လက်ထပ်ချင် လာအောင် ငါ လုပ်နိုင်မှာ ပါ။ တခြား မိန်းကလေးတွေကို မကြည့်ဘဲ ငါ့ကိုပဲ ဂရုစိုက် ချစ်လာ လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး လက်ခံတွဲခဲ့တာ။ ဒါမဲ့ ခုချိန်ထိ သူ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့အတွက် နေရာတစ်ခု ရအောင် ငါ မလုပ်နိုင်သေးဘူး"

"ဟက်... အဲဒီလူကြီးက သူ့ဘာသူ အထင်တွေ စွတ်ကြီးနေတာ"

မွန်းမာန် ခုထိ မမြင်ဖူးသေးသော ထိုလူကြီးအား အမြင်ကတ်စွာ ပြောပစ်လိုက်သည် ။

"ငါနဲ့ မိုးခက်က မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မိုးခက်နဲ့ ပြန်စဖို့ ငါ့ကို မပြောနဲ့ တော့ မွန်းလေး"

"အေးပါ အဲဒီ လူကြီး acc ငါ့ကို ပြကြည့်"

"နင် ဘာမှ သွားမပြောနဲ့ နော် မွန်းမာန်"

ပန်းချီသည် စိုးရိမ်နေသော မျက်နှာဖြင့် သူ့အား ကြည့်လာသည် ။

"ငါက ဘာကိစ္စ သွားပြောရမှာ လဲ။ အဲဒီလူကြီးနဲ့ ငါနဲ့ လည်း မသိတာကို။ ဘလိုင်းကြီး ဘာသွား ပြောရမှာ လဲဟ။ အရမ်းမာနကြီး၊ ဘဝင် ခေါင်ခိုက် ချေမိုးနေတဲ့ အဲဒီသက်ကြားအိုက ဘယ်လိုပုံလဲ သိချင်လို့ ပြခိုင်းတာ။ နင်ကလည်း ဆက်ဆက်ကို အထိမခံတာနော် ပန်းချီ"

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါလည်း ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားတာပါ။ ငါပြမယ် သူ့acc"

ပန်းချီ ပြလာတဲ့ accကို သူ ကြည့်လိုက်သည် ။ Profile Photo တွင် အနောက်တိုင်း ကုတ်နှင့် အလုပ်စားပွဲတွင် ကွန်ပျူတာ ကိုင်နေသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံကကြည့်လို့ အရမ်းကောင်းလွန်း နေသည် ။ ကွန်ပျူတာ တံဆိပ်က apple တံဆိပ်မြင်အောင် သက်သက် ရိုက်ပြထားတာ။ တော်တော် ကြွားလွန်းတဲ့ လူကြီး။ ကွန်ပျူတာကို ကြည့်နေသောကြောင့် မျက်နှာကိုတော့ သေချာမမြင်ရ။ တော်တော်ချောမည့် ပုံတော့ရှိသည် ။ Profile ကို ကြည့်ရတာတော့ ပုံစံက business man လိုလို။ Like တွေ Cmt တွေကလည်း မနည်းမနော။ follower တော့ ပြမထား။ တော်တော်များ မည့် ပုံ ရှိသည် ။

"ပန်းချီ သူက အရမ်းနာမည်ကြီးလား"

"အွန်း..."

"အဲဒီလောက် နာမည်ကြီးနေတာကို ငါက ဘာလို့ သူ့acc မသိရတာလဲ"

"ဘယ်သိမလဲ နင့်နှာခေါင်းက ကမ္ဘာပဲ ပတ်နေတာလေ။ ဘယ်တုန်းက မြန်မာ ရောက်ဖူးလို့ လဲ။ ဟိုအဆင်လေး ချောတာ သူ့fan ဖြစ်သွားပြီ။ ဟို bl မင်းသားလေးက ချောတာ ငါ့idol ဖြစ်သွားပြီ။ ဟို k-pop girl groupကို ကြွေသွားလို့ ဒီနေ့ကစပြီး လုံးဝ support ပြီပေါ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ နင့် idol တွေ update သမျှ ပြေးကြည့်လိုက်။ သူတို့ အကြောင်း ရှာလိုက်။ instagram ပြေးလိုက် fb ပြေးလိုက်နဲ့ နင်က fan boy life နဲ့ ပဲ သာယာနေပြီး ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ"

ပန်းချီစကားကြောင့် မွန်းမာန် ပန်းချီအား မကြည်ကြည့် ကြည့်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"နင်ကလည်း အခွင့်အရေး ရပြီဆို အသေဖွဲတာနော်"

"ငါပြောတာ အမှန်တွေကြီးပဲလေ"

"အေးပါ အေးပါ။ ဒါနဲ့ နင်နဲ့ အဲဒီလူကြီးက ချစ်သူတွေပဲ မဟုတ်လား။ ။ တခြား ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး မဟုတ်လား။ ဟိုလိုလေ ငါမေးတာ တစ်မျိုး မမြင်နဲ့ ဦး ပန်းချီ။ ငါတို့ ခင်လာတာလည်း ကြာလှပြီ။ ငါ နင့်ကို ဘယ်လောက်ထိခင်လဲ။ နင် ငါ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ယုံကြည်ရလဲဆိုတာ နင်အသိပါ။ ငယ်ကတည်းက ဘာပြဿနာဖြစ်ဖြစ် နင် ငါ့ကို တိုင်ပင်လာခဲ့တာ။ ငါအမြဲ ဖြေရှင်း ပေးခဲ့တာပဲ။ အခုလည်း ငါ့ကို အခက်ခဲ မှန်သမျှ အကုန်ပြောပြ။ တစ်ယောက်တည်း မနေနဲ့ "

"ငါ နင့်ကို ငါတို့ ပြောထားတဲ့ conservation ပြမယ်။ ငါ့ကို တစ်မျိုး မမြင်ပါနဲ့။ ။ ငါလည်း နင့်ကို ယုံကြည်လို့ ပြတာပါ"

ပန်းချီ လှမ်းပေးတဲ့ ဖုန်းကိုယူပြီး conservation တွေ ဆွဲကြည့်လိုက်တော့ ကျဉ်းနေတဲ့ ကျွန်တော့် မျက်လုံးလေးတွေပင် ပြူးကျယ်သွားရသည်။ ။

"ပန်းချီ နင်ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ sex chat ဟုတ်လား နင် အသက်ပြည့်ပြီးတာမှ တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နင် လုပ်စရာလား။ နင်။ နင်ဟာ"

မွန်းမာန် စကားကြောင့် ပန်းချီ အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်လို မျက်လွှာ အောက်ချလျက် ပြန်၍ ဖြေရှင်းချက် ပေးလာခဲ့သည် ။

"သူက ပြောတယ်။ ရိုးသားလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေက သူ့အကြိုက် မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးက အကြိုက်ပုံစံလဲ မေးတော့ သူက sex chat လုပ်ရဲလားလို့ မေးတယ်။ ငါလည်း သူ ငါ့ကို သဘောမကျတော့မှ စိုးတာနဲ့ လက်ခံလိုက်တာ"

"နင်ဟာ သူ နင့်ကို အထင်သေးသွားမှာ နင် မတွေးမိဘူးလား။ သူက နင့်ကို လိုသုံး လုပ်နေတာဟ။ သူ လိုအပ်တဲ့ ချိန်မှ နင့်ကို သုံးတာ"

မွန်းမာန် စကားအား ကြားလိုက်ရချိန် ပန်းချီသည် ချက်ချင်း မျက်နှာဆတ်ခနဲ မော့ လာပြီး ပြန်ပြောလာသည် ။

"ငါ မသိဘူး။ သူ ကျေနပ်တယ်ဆို ရပြီ။ နင်ကပါ ငါ့ကို အပြစ်မတင် ပါနဲ့ တော့။ ငါ နင့်ကို ပြတယ်ဆိုတာက နင်က ပြန်ပြောတတ်တဲ့ သူ မဟုတ်တာသိလို့ ။ ပြီးတော့ ငါတို့ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်ပြီးသွားပြီ။ ငါ သူနဲ့ ပြတ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာလည်း နင် သိစေချင်လို့ ။ သူ ငါ့ကို အရမ်း သဘောကျအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ငါအကြံဉာဏ် တောင်းချင် လို့ ပါ"

"ငါက ဘယ်လိုလုပ် အကြံပေး တတ်မှာ လဲ။ ငါက အဲဒီလူအကြောင်း သိမှ မသိတာ"

မွန်းမာန် အရမ်း ဖြစ်ပျက်နေသော ပန်းချီအား အမြင်ကတ်စွာ ဘုက

လန့်တိုက်၍ ပြောလိုက် သည် ။

"နင့်ကို နေထက်ရှိုင်း အရမ်း ချစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ ပုံလေးပဲ ပြန် ပြောပြပေးလေ"

မွန်းမာန် ပန်းချီအား ထူးဆန်းစွာ ကြည့်လိုက်မိသည် ။

"ငါ သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ သူ ကျောင်းပြောင်း လာတုန်းက ငါ သူ့ကို ဂရုစိုက်ပေးခဲ့ ရုံလေးပဲ"

"ငါလည်း သူ့ကို သူ မထင်ထား လောက်အောင်ထိ ဂရုစိုက်ပေး ချစ် ပေးရင် ရမှာ ပါနော်"

"နင်အခု သူ့ကို အားလုံး ပေးထားပြီးပြီပဲ။ နင်က ဘာထပ်ပေးပြီး ချစ်ချင်သေးတာလဲ"

သူ၏ စကားကြောင့် ပန်းချီသည် တိုးညှင်းသော အသံလေးဖြင့် သူ့ အား မေးလာခဲ့သည် ။

"နင် ငါ့ကို အထင်သေး သွားတာလား"

သူငယ်ချင်းမ မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းမှုတို့ အား မြင်လိုက်ရသော အခါတွင် သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည် ။

"ငါ အထင်မသေးပါဘူး။ ငါက နင့်ကို ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ရူးရတာ လဲဆိုပြီး စိတ်တိုတာ"

"လူတိုင်းက ချစ်တတ်သွားရင် ရူးသွားတတ်တယ်။ ကိုယ် ချစ်ရတဲ့ သူ့အတွက် ဘာမဆို ပေးဆပ်ချင်လာရော။ တစ်နေ့နေ့ကျ နင် နားလည် လာမှာ ပါ"

အဝေး တစ်နေရာကို ငေးနေတဲ့ ပန်းချီရဲ့ မျက်ဝန်းတွေသည်

အသက်မဲ့စွာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကတော့ နားမလည်နိုင်စွာနဲ့ ပန်းချီကို ငေးမောလျက်။

ညလယ်ကြီး ထမြည်တဲ့ ဖုန်း ringtone သံကြောင့် အလန့်တကြား ထပိတ်မိသည် ။ သွားပြီ။ မနက်ရောက်ရင် အဒေါ်တွေရဲ့ ပါးစပ် ဓာတ်ပြားခွေထဲ ထည့်သွင်းစရာ တစ်ချက် ထပ်တိုးတော့မည်။ အလိုက် မသိ ဖုန်းခေါ်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းချီ။ ဖုန်းကို vibrate လုပ်လိုက်သည် ။ ပြန်အိပ်ဖို့ ပြင်နေတုန်း ဖုန်းက ထပ်တုန်ခါလာသည် ။ ပန်းချီ ထပ်ခေါ်ပြန်ပြီ။ ဘာအရေးကြီးကိစ္စ ဖြစ်လို့ ပါလိမ့်။ ပန်းချီအား စိတ်ပူသောကြောင့် သူ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည် ။

"ဟယ်လို"

"ဟယ်လို မွန်းလေး"

ဘာလဲဟ... ငိုသံပါကြီးနဲ့ ။ ပန်းချီ၏ အသံသည် ငိုသံပါ ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ စိတ်ပူသွား ရသည် ။

"ပန်းချီ နင်ငိုထားတာလား။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ငါ့ကို သူကလေ... ပြတ်မယ်တဲ့ ။ ငါ ဘယ်လောက် တားတား ဘယ်လောက် တောင်းပန်ပန် မရဘူး။ ငါက အကြောင်းပြချက် မေးတော့။ ပျင်းစရာကောင်းလို့ ငြီးငွေ့သွားလို့ တဲ့ ။ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရ မလဲဟင်။ ငါ သူနဲ့ မပြတ်နိုင်ဘူး"

"ဘာ... သူနဲ့ နင် ဟိုလို အခြေအနေထိတောင် ဖြစ်ထားကြပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကို သူက တာဝန် မယူနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ အောက်တန်း ကျလိုက်တာ"

"ငါ သူ့ကို အတင်း တာဝန်ယူခိုင်းလို့ မရဘူး။ ငါ့ ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်လည်း ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ပြီးတော့ ငါ ငါ့ကိုက သဘောတူ လက်ခံခဲ့တာလေ"

ပန်းချီ၏ အသံသည် ရှက်ရွံ့မှုဖြင့် တိုးပျော့စွာ။

"န ငဲ့ မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလည်း သူ့လိုလူက ဖျက်ချခိုင်းမှာ ။ သူက စီးပွားရေးသမား။ သူ အကျိုး မရှိဘဲ ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ ငွေကြေးအရလည်း နင် သူ့ကိုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့လိုလူက ငါတို့လို ဆယ်ကျော်သက် လေးတွေကို ကစားရတာ အလွယ်လေးပဲ။ တော်တော့ ငိုမနေနဲ့ တော့။ ငါ တခြားနည်းလမ်း စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်။ မနက်ကျ ကျောင်းက နံတင်းမှာ တွေ့မယ်။ ထိုင်နေကျ နေရာလာခဲ့။ ငါတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့မှာ ။ နောက်မကျစေနဲ့ ။ အိပ်တော့။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့် မယ်"

"အင်း"

ပန်းချီခြယ်သည် သူ့အား တစ်လုံးတည်း ပြောကာ ဖုန်းချသွားသည် ။ နေရာတကာ ဝင်ပါ တတ်တဲ့ အကျင့်လေးက ခုချိန်ထိ ရှိနေဆဲ။ ခုတော့ ကောင်းရော။ ကိုယ့်ပြဿနာ မဟုတ်ဘဲ အလုပ်ရှုပ် ပေတော့မည်။ ခုချိန် အရမ်းငိုနေမဲ့ သူငယ်ချင်းမ မျက်နှာ မြင်ပြန်တော့လည်း စိတ်မကောင်း။ ဒေါသလည်း ထွက်လာမိသည် ။

ညလယ်ကြီး ထလိုက်ရသောကြောင့် စိတ်က သိပ်မကြည်။ မနက်ကျလည်း ဆူခံရပြန်ဦးမည်။ ဒေါသတွေက စုပြုံ လာပြီး ရင်ထဲ

တင်းကျပ်လာတော့သည်။ ။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မည်။ ဒီတိုင်း နေလိုက်လို့ ကတော့ ဒေါသနဲ့ လုံးဝ အိပ်ရတော့မှာ မဟုတ်။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီ ဒေါသတွေ ပုံချလိုက်ရမှ ဖြစ်မည်။ ဖုန်းကို ယူပြီး fb ထဲဝင်ကာ search ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ။ နာမည်တစ်ခုကို ရိုက်လိုက်တော့ အပေါ်ဆုံးမှာ ပေါ်လာသည့် acc တစ်ခု။ acc ထဲဝင် message ကို နှိပ်လိုက်တော့ ကျလာသည့် conservation တစ်ခု။ အဲဒီလူဆီ ရောက်နေမည့် စာတွေ အများကြီး ဖြစ်လောက်သည်။ ။ fri မဖြစ်သေးတော့ စာပို့လိုက်လျှင် သတိထားမိမည် မထင်။ ဒေါသတွေကို စာရိုက်မည့် စကားလုံးတွေ ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားက တာဝန်ယူစိတ်မရှိတဲ့ လူကြီး"

"လူကြီးလူကောင်းပုံစံနဲ့ လူလိမ်ကြီး"

"ရုပ်ချောပေမဲ့ အကျင့်မကောင်းရင် သုံးစားလို့ မရဘူးဗျ။ ငွေရှိတော့ရော ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ လူကြီးက တာဝန်မှ မယူတတ်တာ"

"ကလေး မုန့်ပေးကြိုက်ပြီး အသုံးမလိုတော့ဘူးဆိုမှ လိုသုံးလုပ်တတ်တဲ့ တဏှာရူးကြီး "

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘဝင်ခေါင်ခိုက်ပြီး အသားလွှတ် အထင်ကြီးနေတဲ့ မြှောက်ကားကြီး။ ငကြွားကြီး။ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့ လူကြီး"

စာရိုက်လိုက် ပို့လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်ပြီးနောက် စိတ်ထဲ ဒေါသထွက်နေသည် များ ပျောက်သွားပြီး ပျော်သွားရသည်။ ။

Ok... ဒီလောက် ပြောဆိုလိုက်ရလျှင် တော်ပြီလေ။ အဲဒီလူလို အလုပ် အရမ်းများ မည့် သူက message request ထဲ ရောက်နေမည့် စာ

ကို သတိထားမိမည် မထင်။ သတိထားမိရင် တောင်မှ မနက်ဖြန်မနက် ကျ စာမှားပို့မိတာပါဟု သွားပြောလိုက်မည်။ ခုချိန် အဲဒီလူလည်း အိပ် နေလောက်ပြီ။ စာမှားပို့တာဟု သွားပြောတဲ့ အခါကျ ကျွန်တော့်လို ပ မွှားလေးကို အရေးစိုက်နေမည် မထင်။ စိတ်ထဲ ထည့်မည်တောင် မဟုတ်။ ဒီတိုင်း ဘာမှ မပြောဘဲ ပြီးသွားလိမ့်မည်။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ကျေနပ်ပြီး ပြောချင်သမျှ ပြောလိုက်ရ၍ စိတ်ထဲပေါ့သွားကာ အိပ် ချင်လာတော့သည် ။ ဖုန်းကိုဘေးချပြီး လိုင်း မပိတ်ဘဲ တစ်ခါတည်း တန်းအိပ်လိုက်တော့သည် ။ တန်းအိပ်ပျော်သွားသော ကောင်လေး သ တိ မထားမိ လိုက်သည် က ဘေးရှိ ဖုန်း screen ပေါ်မှ စာများ seen ဖြစ် သွားခဲ့သည် ကိုပင်။

ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် ဓာတ်ပြား ခွေများ ထဲတွင် ညကဖုန်း rin gtoneသံ ကြောင့် ဆူစရာ တစ်ချက် တိုးလာသည် ။ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင် ဆင် စားသောက်ပြီး လမ်းထိပ်သို့ သွားကာ အသင့်စောင့် နေသည့် ရှိုင်း နှင့် အတူ ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။ နေ့စဉ်လုပ်နေသော အလုပ်များ နှင့် ရှုပ်ကာ ညက ပို့ခဲ့သည့် message အကြောင်း လုံးဝ သ တိမရတော့။ ကျောင်းရောက်တော့ ရှိုင်းကို ကျောင်း ကန်တင်းသို့ ပို့ခိုင်း လိုက်သည် ။ ကျောင်းကန်တင်းတွင် ဆင်းပြီး ရှိုင်းကို အတန်း တက်ခိုင်း တော့ ရှိုင်းက ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်နေသည် ။ သူပါ ကန်တင်း ထိုင်မည်ဆို လို့ မနည်း ချောလွှတ် လိုက်ရသည် ။ ပန်းချီတွင် အရေးကြီးကိစ္စ ကူညီ တောင်းစရာရှိလို့ လာရသောကြောင့် ရှိုင်း ရှိနေလျှင် ပန်းချီ အနေရ

ခက်နေမည်ဟု ပြောလည်း မရ။ ထပ်နေမည် ဆိုနေလျှင် စိတ်ဆိုးတော့ မည်ဟု ဆိုကာမှ အတန်းတက်ဖို့ သွားလေသည် ။

ရှိုင်းသည် ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမှာ ကို အရမ်း ကြောက်သူဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်နှင့် စိတ်ဆိုးပြီး နာရီဝက်လောက်ပင် စကားမပြောဘဲ နေနိုင် သူ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ့အား စိတ်မဆိုး ရအောင် ထားသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကြား ရန်တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆံရေး သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်မှု အပြည့်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကန်တင်းထဲကို ဝင်လိုက်ပြီး ထိုင်နေကျ စားပွဲသို့သွားကာ ထိုင်နေ လိုက်သည် ။ ပန်းချီ ရောက်ဖို့ ကြာလိမ့်ဦးမည်။ အမြဲ ချိန်းထားသည် ထက် ၁၅မိနစ်လောက် နောက်ကျတတ်သည် က သူမရဲ့ အကျင့်။ ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး game ဆော့နေလိုက်သည် ။ Game ထဲ စိတ်ပါသွားသောကြောင့် ဘာမှ မသိတော့။

နည်းနည်းလောက်ကြာတော့ game ဆော့နေရင်းမှ ရုတ်တရက် စူးစိုက် ကြည့်နေသည် များကို ခံစား လိုက်ရသောကြောင့် မျက်လုံးကို ဖုန်း screenမှ ဖယ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည် ။ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်။ နှုတ်ခမ်းသည် ပြီးနေသည် လား မခွဲခြားတတ်။ ပြီးပြီနေသည် ဟု ထင်မိသော်လည်း ပြီးနေပုံမရ။ ဝတ်ထားသည့် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံက ကိုယ်မှာ ချပ်ရပ်စွာ တင့်တယ်လွန်းလှသည် ။ တည်ကြည်လွန်းလှသော မျက်နှာသည် အရမ်းကို ချောမောလွန်း နေသည် ။ စူးရှသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် အငွေ့ပျံ့ချင် မိသွားသည် အထိ။

အနောက်သို့ လှန်ပြီးထားသော ဆံပင်က ပန်းပုထုထားသလို အနုစိ

တံနေသော မျက်နှာ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုစီကို ပေါ်လွင်စေသည်။ ။ မြင့်မားလွန်းလှသော အရပ်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် ကိုယ်တွင် ကိန်းအောင်းနေသော အရှိန်အဝါတို့ ကြောင့် ထိုလူသည် နတ်ဆိုးတစ်ကောင် အလား။ အရမ်းကို ချောမောလွန်းသော်လည်း ထိုလူဆီမှ ထွက်နေသော အရှိန်အဝါတို့ သည် ရက်စက်မှုများ ခိုအောင်းနေပြီး ခံစားမိသူတိုင်းကို ကြောက်ရွံ့စေသည်။ ။

ထိုလူသည် ကျွန်တော် အမြဲစိတ်ကူးယဉ် နေတတ်သည့် devil type ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော့်ပုံစံသည် ကျွန်တော် ကြိုက်လွန်းလှသော Type မဖြစ်နိုင်၍ devil type ကို ကျွန်တော် အရမ်း သဘောကျသည်။ ။ ဇာတ်လမ်းထဲရှိ devil type character များ စွာကို မြင်ဖူးသော်လည်း ခုလို အပြင်တွင် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရသည့် အခါ အံ့သြမှုသည် လည်း လွန်စွာ ကြီးလွန်းလှသည်။ ။ သူ့ရှေ့ရပ်နေသော နတ်ဆိုးပုံစံနှင့် လူသည် မည်သူနည်း။

ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် သူ့ရှေ့ကနေ လုံးဝ ရွှေ့မသွားဘဲ သူ့ကို စူးစိုက် ကြည့်နေရသနည်း။ အဲဒီလို devil type လူတွေနှင့် တစ်ခါမှ သူ မပတ်သက်မိခဲ့။ အမှားလည်း မလုပ်မိခဲ့ပေ။ ကန်တင်းထဲရှိ ရှိသမျှ လူများ အားလုံးသည် လည်း ကျွန်တော်တို့ ကို စူးစမ်းကြည့်နေကြသည်။ ။ ထိုလူပုံစံနှင့် အရှိန်အဝါတို့ သည် အားလုံး၏ အာရုံကို ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းလှသည်။ ။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

ထိုလူသည် ကျွန်တော့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီးနောက် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလာသည်။ ။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မွန်းမာန်။ ဒါ ကိုယ်တို့ ရဲ့ ပထမဆုံး

တွေ့ဆုံခြင်းပဲ။ ကိုယ့်နာမည်ကို အမြဲ မှတ်ထားပေး။ ကိုယ့်နာမည်က
အာဏာထည်ဝါ"
